

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

2 (98) | 2008

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

Він воскрес!

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Духовно-збудовуюча стаття

Відбулося! 4

Марія Магдалина 5

Бібліотека проповідника

Словник — довідник..... 9

Життя церков об'єднання

Баптистська Українська церква м.Кент..... 10

Духовнозбудовуюча стаття

Власні сподівання..... 13

Місія "Добрий Самарянин"

В єдності наша сила..... 18

Сторінка для сестер

Воскресіння..... 22

Пісня
воскресіння

стор. 14

Я відвоювала свою віру!

стор. 21

Новини з місіонерських полів

Чи відомо Вам про гоніння на Церкву
в Азербайджані? 23

Запитуйте — відповідаємо

Чи воскрес Ісус тілесно? 24

Які свідощтва вознесіння? 24

Християнство у світі

Росія займає перше місце по числу самогубств серед
підлітків 25

Сторінка для молоді

А Ви на чиєму боці? 26

Літературна сторінка

Голгофа 28

Західне Українське Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК
духовно-просвітницький інформаційний журнал
ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА

Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА

тел. (253) 335-7124,

e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ

тел. (253) 266-8367,

e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,

CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ та країнах СНД:

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,

e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S

Federal Way, WA 98003 USA

fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

Журнал видається на добровільні пожертви та
кошти передплатників.

річна ціна з пересилкою становить - \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth

5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету ... 07. формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова фа-
брика «Християнське життя»" м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

2,2008

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Зовсім звичне вітання, яке ми говоримо один одному щороку, на свято Пасхи! Але насправді, це не просто привітальні слова. Це факт, в якому заховане наше спасіння! Факт, на якому збудоване християнство. Це добра новина для тих, хто страждає. Це — порятунок людству! Для простих людей Христове воскресіння — це історія, для християн — спасіння!

Навколо теми воскресіння роздумували “високоосвічені” вчені та історики, які досліджували чи насправді відбулось воскресіння Христа. Перед ними поставало питання чи насправді тіло Христа зникло з гробу, чи насправді був відвалений величезний камінь, та багато інших. Людям завжди хотілось бачити факти, як Фомі хотілось доторкнутися до ран на тілі Ісуса, щоб дійсно повірити в те, що це реальність. Але результати наукової праці дали один єдиний результат: Христос ДІЙСНО воскрес! Про це говорять навіть люди високого посадового рівня: Ось до прикладу верховний суддя Англії лорд Дарлінг сказав: “В нас є стільки незаперечних свідоцтв, позитивних і негативних, прямих і непрямих, що рішення будь-якого розсудливого суду може бути тільки одне: розповідь про воскресіння — істина”.

Коли думаєш про те, що Христа розп’яли, одразу уявляється така картина: все навкруги покрито морозом та завмерло. Темрява покрила людські серця та душі. Зникла надія навіть у самих витривалих. Бездушне і холодне місто накладає важкий відбиток. Хтось тихо плаче, хтось, спостерігаючи за всім, розчарувався до кінця. Але ось тут, серед мороку та болю, з’являється надія, бо Він воскрес!

Як добре, що нам, християнам, не потрібно доводити, а просто прийняти це за факт. Віра у реальність воскресіння дає можливість дійсно оцінити подвиг Ісуса, та відчувати радість та повноту свята. Люди, які після довгого страждання отримують надію, не досліджують чи це дійсно правда, вони приймають та дякують. Також і віруючі — приймаючи реальність воскресіння — радіють!

Шановні читачі! Роздумуючи над чудом воскресіння не забуваймо приймати з вірою та дякувати. Радіючи цьому незаперечному факту ми ще раз підтверджуємо його реальність!

І нехай святковий настрій та нагадування про те, що Христос Воскрес перебуває з вами завжди, а не тільки в цей святковий день!

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Від редакції

Після лементів юрби й знущальних вигуків фарисеїв та книжників, на Голгофі наступила глибока тиша. Ми вдивляємося в обличчя Божественного Страждальця. Воно дуже бліде, на ньому відбиток лагідності й печатка великих страждань. От де ми бачимо образ чоловіка: *“Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його...”*

(Іс.53:3). А на землю крапля за краплею падає кров Його. Це як би сльози Христа.

Які думки народжуються в нас, коли стоїмо біля хреста Голгофи? Насамперед пригадується життя Христа. Про Своє життя Христос сказав один раз дуже коротко, але й дуже зрозуміло: *“На Мені Дух Господній, бо Мене Він помазав, щоб Добру Новину звіщати вбогим. Послав Він Мене проповідувати полоненим виволочення, а незрячим прозріння, відпустити на волю помучених, щоб проповідувати рік Господнього змилювання.”* (Лук.4:18, 19). Це було життя, повне любові до людей. Але як могло таке святе, повне любові життя, скінчитись на ганебному хресті?

І в нас народжується інша думка: якими жорстокими були люди, які могли так учинити Христом, зі своїм великим Благодійником!

Але от на землю впала ще одна крапля крові Христа. Ми дивимося на неї й раптом як би бачимо самих себе в ній, як у дзеркалі, і наше серце починає почувати: це ми, ми розіпнули Христа! Це наші гріхи прибили цвяхами Його до хреста! Ми починає-

ВІДБУЛОСЯ!

мо бити себе в груди й не співаємо, а кричимо: “О, я грішник бідний, правда, я такий! Ти ж, Мій, Боже, сильний, Вічний і святий. На путі гріховнім Ти спинив мене, Миром душу сповнив, Дав життя нове”. О, що скаже Христос, прибитий цвяхами до хреста? Які слова осуду, і справедливого осуду, почуємо ми з Його Божественних вуст, коли Він, нарешті, порушить Своє мовчання? Ми готові до будь-якого Його вироку.

І Він заговорив. Він відкрив Свої вуста: “Отче...” Що скаже Він далі? “Покарай їх за злочини...”? Совість наша очікувала тільки таких слів, і ми їх заслужили. Але що ж ми чуємо далі: “Отче, прости їм!” О, любов Христа! Невгасима любов! Любов до кінця!

Ці слова, слова прощення, навіки вигравірувані на хресті Голгофи. Христа на хресті вже нема, Його зняли друзі й учні й погребли в саду Йосипа Ариматейського. На третій день Він воскрес, і через сорок днів піднісся на небо, а на Хресті й сьогодні ще сяють ці дороги для всіх грішників слова прощення: “Отче, прости їм”.

У підніжжя хреста Голгофи ми зрозуміли велику істину: без Христа немає нам прощення! Без жертви й крові Христа немає помилування для нас!

Продовження на стор. 6

Марія Магдалина

У Новому Завіті згадано багато цікавих особистостей. Одна з них — Марія Магдалина. Про неї тлумачать по-різному. Деякі думають, що вона — Марія з Магдали, цебто з місцевості Магдала, що знаходиться в Галилеї на західному березі Тиверіядського озера.

Не багато розповідається про неї в Новому Завіті. Але найважливіше це те, що Христос з'явився їй першій після Свого воскресіння з мертвих. Нам нічого не відомо, коли й де вона вперше зустріла Ісуса. Господь вигнав з неї сім демонів і вчинив її щасливою. З мотиву вдячності за оздоровлення вона, також Іванна, Сусанна та інші жінки служили Христові та учням своїм маєтком і працею. “І сталося, що Він після того проходив містами та селами, проповідуючи та звіщаючи Добру Новину про Боже Царство. Із ним Дванадцять були, та дехто з жінок, що були вздоровлені від злих духів і хвороб: Марія, Магдалиною звана, що з неї сім демонів вийшло, і Іванна, дружина Худзи, урядника Іродового, і Сусанна, і інших багатьох, що маєтком своїм їм служили”. (Лук. 8:1-3)

Її прихильність та любов до Христа як до свого Спасителя та Учителя ми виразно бачимо, читаючи уважно Євангеліє. Марія перебувала у підніжжі хреста до самої смерті Ісуса “Під хрестом же Ісуса стояли Його мати, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і Марія Магдалина.”

(Іван. 19:25). Вона була присутня, коли Його Тіло покладали у гроб. “І взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його плащаницею чистою, і поклав його в гробі новому своїм, що був висік у скелі. До дверей гробових привалив він великого каменя, та й відійшов. Була ж там Марія Магдалина та інша Марія, що сиділи насупроти гробу.” (Матв. 27:59-61).

Марія Магдалина, Марія Яковова, і Соломія накупили пахощів, і на світанку дня першого в тиждні прибули до гробу, щоб пахощами намастити тіло Христове.

Прочитаємо, як це трапилося: “А дня першого в тиждні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений. Тож біжить вона та й прибуває до Симона Петра, та до другого учня, що Ісус його любив, та й каже до них: Взяли Господа з гробу, і ми не знаємо, де поклали Його! Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли. Вони ж бігли обидва укупі, але другий той учень попереду біг, хутчіш від Петра, і перший до гробу прибув. І, нахилившись, бачить лежить плащаниця... Але він не ввійшов.

Продовження на стор. 6

⇒ Закінчення.

Початок на стор. 5

Прибуває і Симон Петро, що слідком за ним біг, і входить до гробу, і плащаницю оглядає, що лежала, і хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але осторонь, згорнена, в іншому місці... Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до гробу прибув, і побачив, і ввірував. Бо ще не розуміли з Писання вони, що Він має воскреснути з мертвих. І учні вернулися знову до себе. А Марія стояла при гробі назовні та й плакала. Плачучи, нахилилась до гробу. І бачить два Ангели, що в білім сиділи, один у головах, а другий у ніг, де лежало Ісусове тіло... І говорять до неї вони: Чого плачеш ти, жінко? Та відказує їм: Узяти мого Господа, і я не знаю, де Його поклали... І, сказавши оце, обернулась назад, і бачить Ісуса, що стояв, та вона не пізнала, що то Ісус...

Промовляє до неї Ісус: Чого плачеш ти, жінко? Кого ти шукаєш? Вона ж, думаючи, що то садівник, говорить до Нього: Якщо, пане, узав ти Його, то скажи мені, де поклав ти Його, і Його я візьму! Ісус мовить до неї: Маріє! А вона обернулася та по-єврейському каже Йому: Раббуні! Цебо: Учителю мій! Говорить до неї Ісус: Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх та їм розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого! Іде Марія Магдалина, та й учням звіщає, що бачила Господа, і Він це їй сказав... (Іван. 20:1-18).

Ми можемо запитати себе: Чому Христос з'явився найперше Марії Магдалині, а потім і іншим? На мою думку тому, що вона більше всіх любила Його. Якщо це так, то із цього ми можемо одержати великий урок і для себе.

На основі тексту Слова Божого, немає жодної підстави ототожнювати Марію Магдалину з безіменною грішницею в Єв. Луки 7:36-50, як це робить у деяких.

Олег Рощук
(цитати з Біблії переклад І. Огієнко)

Першу душу, кого торкнулися страждання Христа на Голгофі, була душа розбійника. Із глибокою увагою він стежив за великим Страждальцем. Члени синедриону бачили обличчя Степана, як обличчя ангела; тут, на Голгофі, розбійник бачив обличчя Христа більш світлим, ніж обличчя ангела. На цьому обличчі був відбитий найглибший мир серця.

Він бачить краплі крові, що течуть з-під тернового вінця, але ні найменшої тіні гніву, або ненависті на цьому обличчі. Обличчя Христа відбиває найглибші фізичні й душевні страждання, але в очах Його світиться неземна любов. І, нарешті, серед глибокої тиші лунає молитва Христа: "Отче, прости їм, тому що не знають, що роблять".

Що відбувається в душі розбійника? Він — син Ізраїля. Він — дитя віруючих іудеїв. Від батька й матері він багато чув про Месію, а в Іерусалимському храмі або в синагозі свого рідного міста він не раз чув слова з 53 розділу книги пророка Ісаї: "А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас! Він згноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заклання, й як овечка перед стриженнями своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст..." (Іс. 53:5-7). Приходячи до такого висновку й повіривши в Месію, розбійник висповідав віру відкрито перед усіма, хто зібрався на Голгофі. Він сказав іншому розбійникові: "Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений? Але ми справедливо засуджені, і належну за плату вчинки свої беремо, Цей же жадного зла не вчинив." (Лук. 23:39-41). Яке сміливе свідчення! І після цього він звертається до Христа із благанням: "І сказав до Ісуса: Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!" (Лук. 23:42).

Яка радість для Доброго Пастиря знайти заблудшу вівцю на Голгофі! Яка радість для батьківського серця Христа побачити такого блудного сина, що повертається додому! Яка радість знайти драхму, що залежалась в такому бруді! "Сьогодні будеш зі Мною в раю", — сказав йому Христос. Блудний син прийнятий у рідну домівку!

Ми часто говоримо про вчинені в одну мить навернення людських душ до Христа. Такими є навернення розбійника й навернення Савла. Але кожне навернення — це сходи посягання у серце колись і кимось насіння Слова Божого. Так було в розбійника, так було й у Савла.

Підемо в Едемський сад, названий у Біблії раєм. Едем — прообраз щирого, небесного раю. І що ми побачимо там? У воріт його продовжує стояти херувим із полум'яним мечем, і охороняти шлях до дерева життя. Але от до нього підходять двоє. Один із них — Христос, що тільки помер на Голгофі, зі слідами страждань на Своему чолі. Він звертається до херувима: "Лети на небо й не перепиняй більше шлях до раю й дерева життя! Я спокутав провини всіх грішників, і повернув їм загублений рай". Херувим пилюно дивиться на другого: "Господи, а він хто?" — "Це розбійник, що вмер із Мною на Голгофі. Він перший увійде зі Мною у повернутий грішникам рай. Це перший грішник, очищений Моєю кров'ю".

Чи не для підбадьорення всіх грішників увійшов у рай розбійник?

Але який рай для грішників придбаний Христом на Голгофі? Рай спілкування з Ним! Спілкування із Христом! Оцініть його тільки той, хто пізнав Христа, хто вкусив частя життя з Ним.

У дні вболівань, коли ми плачемо, ми закриваємо лице руками. Чому? Тому що ми відчуваємо, що скорбота накладає свою печатку на нашу особу. Скорбота не призначена для нас Богом, вона — плід гріха.

На Голгофу спустилась глибока темрява, і ця темрява приховала скорботний вигляд Христа.

Але чи не говорить темрява на Голгофі про глибоку таємницю страждань? Чому стільки сліз? Чому стільки страждань? Чому стільки колючих терн на життєвому шляху? А наприкінці шляху — смерть? Ніхто не зрозумів глибини значення страждань, чому було те або інше в Його житті? Ми знаємо, що стражданнями й смертю Його ми врятовані, але чому потрібно було, наприклад, бичувати Христа в Пілата або знущання юрби на Голгофі? Це для нас таємниця.

Сама болуча скорбота — це почувати, що ти покинутий Богом. Цю скорботу пережив і Христос на хресті. "Боже Мій! Для чого Ти Мене залишив?"

Саме щоб позбавити світ від цієї темряви, Він став пшеничним зерном, що впало в землю, як Він один раз Сам сказав про Себе: "Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе." (Іван. 12:24). Зерно, що впало в землю, дає життя іншим зернам, приносить багато плодів. Смерть Христа дала життя мільйонам покутуваних. Але й

наші страждання, і наші безсонні ночі мають своє значення в нашій житті. Вони роблять у нас, у нашій характері дорогоцінні плоди: вони очищають нас, вони зближають нас із Богом і перетворюють нас. У цих плодах — підсумок усіх наших страждань, усіх наших сліз.

“Прагну!” Це слово вирвалося з вуст прибитого цвяхами до хреста Ісуса. Тільки євангелист Іван зберіг для нас це дорогоцінне слово. Одне тільки слово, але так багато говорить нашому серцю.

На Голгофі не виявилось джерела у вигляді дзюркотливого струмка. Земна куля багата джерелами, і води на землі досить для всіх прагнучих. Хліб треба вирощувати в поті чола, а воду природа дає вдовольно дарма. Але на Голгофі не було джерела. І навіть посудини з водою для угамування спраги для розп'ятих. Але посудина все-таки була — тільки не з водою, а з оцтом. І воїни, почувши слово “прагну” із вуст Христа, вмочили губку в оцет, і знущально піднесли її до вуст Ісуса.

Словом “прагну” Христос, безумовно, хотів виразити іншу спрагу, що тривожила Його. Справа нашої спокути наближалася до кінця. Незабаром на Голгофі пролунає торжествуюче: “Відбулося!” Тобто відбувся порятунок усіх грішників. Чого ж Він жадає після здійснення нашого порятунку? Він жадає нашої любові, Він жадає наших сердець, наповнених священним полум'ям любові до Нього й самої гарячої подяки за зроблений Ним порятунок. Хто з нас угамовує спрагу нашого Рятівника гарячою любов'ю й відданістю Йому?

Де нам узяти таке палаюче любов'ю серце? На це питання може бути тільки одна відповідь: біля Христа! Біля Його хреста! На Голгофі, біля Його ран, біля Його Крові! Я люблю слова євангельської пісні: “Біля Христа я душею ожив, біля Христа навік від темряви прозрів, біля Христа світло спасіння побачив, і нині навік я щасливим став!”

Посланцям Івана Хрестителя Христос сказав про Своє велике служіння: “Сліпі прозрівають, кульгаві ходять, прокажені очищаються, глухі чують, мертві воскреснуть, злиденні благовістять”. Він лікував не тільки хворих фізично. Він лікував і душі. Серед багатьох зцілених Ним душ були хворі душі Марії Магдалини й Закхея.

Але от перед нами подія в Гефсиманському саду. Той, Хто оголосив про Свою велику місію — зціляти зажурених серцем, Сам на час виявився із зажуреним серцем. Що говорить Христос про Свою душу в Гефсиманії? “Душу Моя вболіває смертельно”. Великий Лікар як би Сам занедужав душею. А потім Його беруть вороги, й зв'язують Йому руки. І нам хочеться сказати: велика місія Христа закінчена! Ця думка знову відвідує нас, особливо, коли ми бачимо полоненим Того, Хто сказав: “Дух Господній на Мені; тому що Він помазав Мене... проповідувати полоненим звільнення”. І йдучи за Христом з Гефсиманії на суд первосвящеників, а потім на суд до Понтія Пилата й, нарешті, на Голгофу, ми бачимо, як Йому наносяться рани, і не тільки тілесні, але й душевні. Він, виражаючись словами однієї із християнських пісень, “у ранах, кров'ю облитий, ображений, зганьблений, битий...” Ганебним хрестом і ганебною смертю закінчується Його земне життя.

Але що говорить Писання? Що саме на Голгофі відкривалося джерело для зцілення людства. Так, цілюще джерело! Саме рани Христа мають велику цілющу силу. Прочитаємо два знайомих усім нам місця зі Святого Письма: “Того дня відкриється джерело для Давидового дому та для єрусалимських мешканців для жертви за гріх і за нечистоту. (Зах.13:1),

і “А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!” (Іс.53:5). На землі багато джерел для лікування тілесних недуг і тільки одне Джерело для лікування душі, для рятівання від пекла. І так близьке до нас це Джерело! Ми всі стоїмо біля нього, ми всі оточуємо його. Це наш дорогий Рятівник, до хреста прибитий цвяхами, з терновим вінцем на чолі й у ранах! Саме такий Він дорогий нам.

Очі Небесного Батька бачили Свого улюбленого Сина прибитого цвяхами до хреста, з терновим вінцем на чолі, у ранах і кров'ю облитим задовго до нас — до створення світу. А ми побачили Його таким недавно. І, споглядаючи на Голгофі рани Христа й Кров Його — ліки від гріха й вічної смерті, ми співаємо Псалом 102: “Благослови, душе моя, Господа, і не забувай за всі добродійства Його! Всі провини Твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє. Від могили життя твоє Він визволяє, Він милістю та милосердям тебе коронує.”

В. К. (перекладено з російської)

Конкурс «Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка Проповідника запрошує прийняти участь у конкурсі «Найуважніший читач Біблії».

До уваги пропонується 10 запитань в кожному випуску журналу (5 питань із Старого Завіту і 4 — по тексту Нового Завіту, і ще 1 пункт на Біблійну вікторину, кросворд, або головоломку).

Всього 120 запитань оцінюється в 120 кредитів.

Сімох читачів, котрі наберуть найбільшу кількість кредитів, відповівши правильно і чітко на запитання, чекає відповідний приз, такий як: Біблійний культурно-історичний коментарій, Крейг Кінер-2т; Новий Біблійний Словник-2 частини; 4-х томний тлумачний довідник В.Даля; 20-ть віків Християнства, Саннікова; Інтерпретація

Притч, Крейг Бломберг; Книга Мучеників, Джон Фокс; Великий Біблійний Словник, Уолтер Елсум; та інші.

Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання.

Відповіді надсилайте на адресу редакції: Herald of Truth 37603 28th Ave. S Federal Way, WA 98003 USA або електронною поштою: — vistnykravdy@gmail.com.

1. **Де в Писанні** Спаситель говорить, що Він хоче йти на страждання тому, щоб світ побачив Його любов до Отця, і Його слухняність Отцю?
2. **Котрі два** блаженних мужа не прийдуть ні до першого, ні до другого воскресіння?
3. **Хто мав розмову** з Христом в Єрусалимському храмі після Його вознесіння?
4. **Хто побачив вільними** зв'язаних за його наказом, а своїх найсильніших воїнів — вбитими? Все це звершилося в один і той же час, без прикладання рук.
5. **Хто подарував Ісусу** ясно-білу одіж, і при яких обставинах?

6. **Хто сказав:** «Трапеза Господня — вона погорджена», тобто, не варта поваги?
7. **Число «3»** — пов'язане із п'ятьма подіями в земному житті Ісуса Христа. Чотири з них описані в Єв. Мт. (4-27 рр.), а 5-та подія — в Єв. Ів. (20-21 рр.). Назвіть їх.
8. **Який цар** так любив свого найзлішого ворога, який посягнув на його життя, що готовий був померти, якби міг цим спасти життя ворогу?
9. **Які дійсні речові ознаки** могли впевнити учнів, що воскреслий і видаючий Себе за Христа — дійсно їх Вчитель?
10. **Які люди були освячені** помазанням крові пипки правого вуха, та великих пальців на правій руці і нозі?

Відповіді на конкурс №1, «Вісник Правди» №5 за 2007 рік

1. Ламех — Буття 4:19-22; 5: 28-32.
2. Подорож ап. Павла до Риму — Дії Ап. 27:14, 27-28.
3. Лінії люблять поспати — Прип. Соломона 6: 6-11.
4. Книга Вихід 1-й і 2-й розділ.
5. Земля святкувала втрачені суботи — 2 Хронік 36: 21.
6. Тільки одна зоря — Полин — Об'явлення 8:11.
7. Єзекіїл мав перед собою цеглину з накресленим на ній містом Єрусалимом — Єзекіїла 4:4-8.
8. Самсонова жінка — Суддів 14:16-17.
9. Уздоровлення Христом сина царедворця в Капернаумі — Єв. від Івана 14: 51-53.
10. Янній та Ямврий — противники Мойсея — 2 Тим. 3: 8.

Відповіді на конкурс №2, «Вісник Правди» №6 за 2007 рік

1. Плач Єремії 2:11-12.
2. Єрусалим. Назви брами: Овеча, Рибна, Стара, Долина, Смітнікова, Джерельна, Водна, Кінська, і Східна брама — Несмії 3 р.
3. Ніде не сказано в Писанні. Висновок роблять тільки з їх трьох дарунків — Мт. 2:11.
4. Несмії 13:16-21.
5. Ірод — Мт. 2:1; син Антипи, Іродотиривласник — Мт. 14:1; Ірод-Агіппа I, (онук Ірода Великого I, цар Єрусалимський) — Дії 12:1, 23; Агіппа-Ірод II, (син Агіппи I) — Дії 25:13.
6. Мелхиседек, цар Салиму — Євреям 7:1-3.
7. Рахіль плаче за дітьми своїми — Буття 46:19-22, 35:19; Мт. 2:18.
8. Різдвяне зібрання на полях Вифліємських — Луки 2: 9-14.
9. Цар Давид мав двох синів: Даниїл і Натан — І Хронік 3:1-5.
10. 1). лікар — Лука — Кол. 4:14; 2). писар — Шавна — 2 Цар. 18:18; 3). тесляр — Йосип — Мт. 13:55; 4). котляр — Олександр — 2 Тим. 4:14; 5). золотар — Дмитро — Дії 19:24; 6). служанка — Агар — Бут. 16:1; 7). ріпльник — Кайн — Бут. 4:2; 8). чашник — Несмія — Несм. 1:11; 9). коваль — Тувалкаїн — Бут. 4:22; 10). рибак — Андрій — Мк. 1:16.

Багрянниця (кармазин) — тканина густо-червоного кольору з яскравим відтінком. Такою тканиною торгувала Лідія в свій час (Дії 16:14).

Багрянниця (порфіра) — плащ з цієї тканини, котрий у давнину одягали імператори та військові провідники. І в такий плащ, більш всього, був одягнений Христос (Мт. 27:28; Мк. 15:17; Ів. 19:2).

Веретище (верета, вретище) — (Бут. 37:34; 2 Цар. 19:1) — або волоссяниця, груба одежа. В таку одежу вдягалися і царі, і великі люди, коли їх настигало горе або коли вони постились і каялися.

Вісон — (Вих. 26:1; 28:39; Лук. 16:19; Об. 19: 8) — дорожній тонкосінька, високоякісна, тонкоткана, легенька і міцна тканина. В давнину вона цінувалася на рівні з золототканним полотном. Одежа м'якого білого, рідше золотистого кольору, котру носили вдавнину єгиптяни (фараони і замотували мумії фараонів), візантійці, римляни (спочатку виключно тільки імператори, потім патриції і центуриони, а згодом і представники «древньої» професії). В юдеї одежу із вісона носили первосвященники і священники.

Вісон (byssus — англ.) — морський шовк — нитки котрого жителі Середземного моря збирають на узбережжі, в місцях накопичення двостульчатих молюсків — пінні (ріпна nobilis). В нозі цього молюска розташована залоза, що виробляє білковий сегмент — бісус, з англ. — вісон. Цей матеріал — бісус твердіє у формі пучка міцних шовкових ниток, довжиною біля 6-ти сантиметрів золотисто-коричневого кольору, з допомогою котрих молюски закріплюються на предметах під водою. Раковина молюски виробляє 1-2 грами нитки. Після збору раковин, нитки розпутують і відділяють одну від другої. Щоб виробити 200-300 грам вісону, необхідно відділити від каменю і обробити тисячі молюсків. Завдяки цим ниткам, котрі є основою дорожньої тканини, білий вісон має насичений золотистий виблиск і пишність, ніби тканина прошита золотими нитками. В середні віки вісон виготовляли лише в Індії і в Візантії, звідки поставляли в Західну Європу. З розвитком європейської цивілізації на зміну вісону прийшов китайський шовк. В XVIII ст. на півдні Франції і в Італії відродилось виробництво вісону. Із нього почали виготовляти панчохи і рукавички. Та сьогодні лише декілька жінок на острові Сардинія зберігають майстерність пряжі з вісону. Це важка і клопітлива ручна робота.

Волоссяниця — (Об. 11: 3; 12: 6; Зах. 13: 4) — або веретище, груба матерія темного кольору із козячої шерсті, одежа бідних. Нею покривали голову під час печалі і горя. Цю одежу носили також монахи-пустельники, самотники на голому тілі, ніби вериги.

СЛОВНИК — ДОВІДНИК

“...глибоко викопав, і основу на камінь поклав.”

Луки 6:48

Воскресіння — серед євреїв з давніх-давен була розповсюджена віра в воскресіння, в те, що мертві повстануть і набудуть якесь нове, неземне життя. Вчення про воскресіння зародилося, вірогідно, під персидським впливом, і відкривається в книзі Даниїла: “І багато хто з тих, що сплять у земному поросі, збудяться, одні на вічне життя, а одні на наруги, на вічну гидоту” (Дан.12:2).

В період Другого храму, фарисеї відводили вірі в воскресіння мертвих центральне місце в іудаїзмі, і в підтвердження її правдивості приводили різноманітні посилання на тексти Св.Писання. Саддукеї (аристократична партія священників), навпаки, відкидали це вчення, як відсутнє в П'ятикнижжі Мойсея.

Про воскресіння мертвих згадується в єврейській літургії (в другій частині молитви “Аміда”) — таким чином, доктрина про воскресіння стала найважливішим положенням іудаїзму. Мойсей Маймонід (XII століття) включив її в число тринадцяти принципів єврейської віри. Більшість мудреців вірили в воскресіння мертвих в буквальному сенсі цього слова, однак деякі мислителі, в тому числі і Маймонід, притримувались інших поглядів. Згідно Маймоніду, воскресіння мертвих станеться, але не в поверненні до звичного людського життя, безсмертя набуде скоріше душа, ніж тіло.

Подібний погляд відповідав концепції вічності, як духовної досконалості, ніж як нетлінності матеріального тіла.

У вченні про воскресіння мертвих, розробленого в межах равиністичного іудаїзму, поєднувались три есхатологічних концепції, власне: воскресіння, а також безсмертя і Месії. Згідно головної серед євреїв точки зору, душа продовжує жити після смерті; з приходом же Месії, тіло воскресне і поєднається з душею. Середньовічні філософи приводили різноманітний опис механізму воскресіння; вони задавалися численними питаннями: чи воскреснуть поряд з євреями і праведні неєвреї?

Чи повстануть із мертвих, окрім праведників, і грішники? Чи щезнуть у воскреслих фізичні недоліки? Коли відбудеться воскресіння мертвих — до чи після приходу Месії? Як співвідносяться між собою воскресіння мертвих і Страшний суд? В середні віки, цілий ряд єврейських мислителів роздумували над цими проблемами. Деякі кабалісти тих часів стверджували, що душа після смерті тіла переселяється в інше тіло. Подібні вірування мали місце майже до початку Нового часу. Сучасні неортодоксальні євреї, більшою частиною не вірять у фізичне воскресіння, і скоріше переконані у воскресінні душі.

Ісус говорячи про воскресіння мертвих, перше всього провіщав особисте воскресіння: “І почав їх навчати, що Синови Людському треба багато страждати, і Його відцураються старші, і первосвященники, і книжники, і Він буде вбитий, — а третього дня Він воскресне” (Мк.8:31). Він відстоював вчення про воскресіння в суперечках з саддукеями (Мк.12:18-27); в четвертому Євангелії приводиться вчення Ісуса про загальне воскресіння мертвих: “Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, — Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду” (Ів.5:28-29).

В апостольський період, дякуючи свідоцтвам про пасхальні події, воскресіння мертвих уже розглядалось як безперечний факт. Проголошення Ісуса, який постав із мертвих, стало центральною темою християнської проповіді. Згідно ап. Павлу, воскресіння Ісуса є завдатком викуплення і майбутнього загального воскресіння мертвих: “Коли ж про Христа проповідується, що воскрес Він із мертвих, — як же дехто між вами говорять, що немає воскресення мертвих?... Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!” (1Кор.15:12-14).

Віра в воскресіння Ісуса продовжувала складати основу християнського вчення і в пізніші часи. Безумовність фізичного воскресіння була закарбована в Символах віри, і на протязі багатьох століть християни вірять: в Другому приході Христа, відділені від тіла душі знову набудуть тілесної оболонки. Праведники тоді попадуть в рай, а грішники будуть приречені на страждання за свої гріхи. Однак, в новому часі вчені — спеціалісти по Новому Завіту, признають труднощі, з якими доводиться зустрічатися при вивченні євангельських свідчень про воскресіння. Деякі ліберальні теологи рахують, що оповідання про воскресіння Христа, є плід суб'єктивних переживань жінок, котрі зібралися біля гробниці з тілом Ісуса, і учнів Ісуса. В світлі цього, гадають вчені, про воскресіння не можна говорити буквально; скоріше воно повинно сприйматися в символічно-міфологічному плані. Крім того, з ростом наукових знань, багато християн стали віддавати перевагу ідеї безсмертя душі над вірою в фізичне воскресіння.

Таким чином, на протязі багатьох століть віра в воскресіння мертвих служила фундаментом для обох релігій — і іудаїзму, і християнства. І та, і друга традиція співвідносили воскресіння мертвих з приходом Месії. Для юдеїв надія на посмертне набуття душою тілесної оболонки ув'язувалась з

виконанням Божих заповідей; християнство вчить, що Месія вже прийшов у світ, послаючись на воскресіння Христа з мертвих. Ісус бачиться християнам первістком і провісником загального воскресіння мертвих, котре відбудеться після Його повернення на землю для останнього суду над людьми. В теперішній час, однак, прихильники обох традицій схильні розглядати майбутнє воскресіння в духовному плані, коли особа зберігає свою ідентичність скоріше в безсмерті душі, ніж тіла.

Порфіра (porphyra, грецька назва) — багрянця, верхня торжественна одежа царів, можновладців. Широкий і довгий плащ багряного шовку, підбитий хвостатим горностаєм. Фарбу для одержування із **Порфіри** — виду яскраво-червоних водоростей із класу бангівієвих, висотою до 1 метра.

Туринська плащаниця — похоронні пелена Господа Ісуса Христа, котрі на протязі ось уже 4-х століть зберігаються монахами-капуцинами в святылиці Манопело в Пескарі, як реліквія. Унікальність цієї **плащаниці** в тому, що на ній є зображення обличчя, вид лиця (образ, лік — по рос.) Спасителя. Час панує над усім матеріальним, і зображення на тканині втратило початкову чіткість, і тепер не може служити беззаперечним доказом достовірності походження реліквії. На хвили богословських суперечок про її істинність, вчені університетів Барі і Падуї провели дослідження і надали десять доказів того, що це не просто догадки або легенда, і має під собою реальні підстави. Одна з них та, що **плащаниця** виготовлена із вісону — найтоншого морського шовку, тканини, котра не має аналогів у світі. Ця тканина не піддається фарбуванню. І тим більше способів нанесення малюнку на цю тканину не існує. Тому до сих пір ведуться суперечки про характер зображення на ній. В останніх дослідженнях священного образу приймала участь К'яра Віго, мешканець сардійського міста Сант-Антіоко, одна із небагатьох спеціалістів в області виготовлення біссусу-вісону. “Зображення не може бути малюнком, — впевняє вона, — вісон — тканина особлива, і в результаті дослідів жодного сліду будь-яких фарбувальників не виявлено”.

Хітон — (Вих.28: 4) — нижня одежа у євреїв — мужчин, жінок, священників і левитів.

мал.1 нитки вісону — бісусу

мал.2 морський шовк, з котрого виготовляють вісон

Христос Воскрес!

Брати та Сестри, щиро вітаю Вас з цим величним християнським святом!

“Христос Воскрес! Нема Його тут”, — ця радісна новина була повідомлена ангелом.

Христос Воскрес! Це слава вістка про те, що могила порожня, смерть переможена, і ніякі сили зла, ніяка охорона, великий камінь, чи ще щось, не затримали Воскресіння Христа.

Христос Воскрес! Ці слова говорять і про наше власне воскресіння. Свого часу, коли наш мешкальний намет зруйнується, ми маємо надію на Ісуса Христа.

“Я Воскресіння і Життя”, — промовив Ісус потішаючи Марту, яка сумувала за братом своїм Лазарем. (Ів.11:23-27).

“Знаю, що брат мій воскресне останнього дня.” Але це майбутнє воскресіння недостатньо утішало засмучену сестру. Та воскрес Лазар і була втішена Марта. В Ісусі Христі надія на майбутнє переноситься в теперішній час.

Дорогі брати і сестри, сьогодні ми маємо велику радість через те, що ми воскресли до нового життя в Ісусі Христі. Отож, із святом, яке несе радість, щастя і вічну надію, щиро вітаю усю Церкву Христову!

Христос Воскрес!
Христос Воскрес!
Христос Воістину Воскрес!

Леонід Літушко

Баптистська Українська

Служімо Господеві

Можливо у вашому житті колись був такий момент, коли ви задавались приблизно таким запитанням: “А що було б якби...? Якби сталося не те, що сталося, а життя наше склалось би по-іншому?”

Скажімо: — Що б трапилось з моєю сім'єю, коли б я раптово помер? Де би я був і з ким, коли б свого часу не зустрів свою долю, з якою разом ми утворили нашу сім'ю? Як би я виглядав сьогодні, коли б свого часу не потрапив до церкви, де дізнався про Бога? Як би склалось моє життя, якби я з'явився на світ сліпим або глухонімим?

Можливо, це трохи дивні, і до певної міри трагічно-песимістичні запитання, про які ми не хочемо роздумувати. Важко щось подібне собі уявити. Наше життя склалось благополучно, і через те ми сьогодні щасливі люди. Разом з тим, все пізнається в порівнянні. Порою, можливо варто над чимось подібним поміркувати, щоб належним чином оцінити все те, що ми маємо по Божій милості.

Сьогодні ми святкуємо Христове Воскресіння! Славне і радісне свято для всіх християн. Воскресіння Христа — це велич-

ний, звершений факт в історії людства, який ніхто не зможе затьмарити, перекрутити чи забути. Разом з тим апостол Павло, пишучи листа до Коринтян (1 Кор. 15), задається наступним запитанням: А що було б, коли б Христос не Воскрес? Коли б гріб залишився з великим приваленим каменем, був би кінець?

Відповіді на ці запитання невтішні. Проповідь Євангелії була б даремна, тому що вона якраз і базується на Воскресінні Христа. Віра християнська була б даремна, тому що вона є результатом проповіді Євангелії. Людина залишилась би в своїх гріхах, тому що звільнення від гріхів неможливе без живої віри. І як результат — грішна людина, помираючи, гинула б навіки, якби не було Воскресіння Христа. Але Христос Воскрес! Слава Богу! Факт Воскресіння Христа дає сенс для нашого життя і служіння Господеві. Проповідь про Христа розп'ятого і воскреслого зрощує в серцях людей живу віру, котрою людина отримує прощення гріхів, спасіння і життя вічне. Тепер же, перед лицем Вічності, зважимо на той найдорож-

Радість Воскресіння

“І поспішили вони хутко від гробу зі страхом і великою радістю, і побігли, щоб учнів Його сповістити!” Мтв.28:1

Євангеліст сповіщає нам про жінок, які з великою радістю і страхом поспішили повідомити про те, що Христос Воскрес! Сьогодні ми теж радіємо цій славній події.

Христос Воскрес! Христос Воістину Воскрес!

Христос воскрес уранці, коли було ще темно. Це було більше як схід сонця, котре будить землю кожного ранку. Це був схід Того, Хто створив сонце. Воскресіння Христа розігнало ту темряву безнадійності, в якій опинилось людство.

Воскресіння Христа — це те, що дає життя. Воно засвідчує правдивість нашої віри. Це наріжний камінь проповіді Євангелії. Воскресіння Христа є доказом, що Отець прийняв те, що звершив Син. Звершилось спасіння людства, і воскресіння говорить про велику і славу перемогу над смертю.

Воскресіння було основним у Божому плані спасіння людства. “Мої дороги, не ваші дороги”, — говорить Господь. Можливо нам важко це збагнути, але ще перед закладами світу була передбачена смерть нашого Господа і Спасителя Ісуса, а також Його Воскресіння.

Ісус пообіцяв послати Святого Духа, як Помічника для своїх учнів (Ів. 16:7). Але Дух Святий міг прийти до них лише тоді, коли Ісус відійде з землі. Господь в час свого земного перебування міг бути в один час лише в одному місці. Сьогодні, наш Господь Духом Святим може перебувати одночасно по цілій землі, з усіма, хто Йому довіряється.

Ми щасливі люди від того, що Дух Святий дає нам невичерпну силу через той факт, що Христос дійсно Воскрес. Було чимало очевидців Воскреслого Христа (ІКор.15:5-6). Раптова переміна поведінки апостолів яскраво свідчить про те, що Христос Воскрес, і вони це бачили. З невеликої групки засму-

церква м.Кент

З ОХОТОЮ

чий подарунок для людства зі сторони Бога — смерть і воскресіння нашого Спасителя Ісуса Христа. Ніякі наші зусилля, трата часу чи матеріальні пожертвування не виглядають чимось особливими в порівнянні з тим, що ми отримали від Бога, чи для вічності, чи для земного життя.

Дорогий Друже! Бог віддав на смерть свого Однородженого Сина, найдорожче, що в Нього було, для того, щоб Ти був спасений! Тож віддамо Богу свій час, наші таланти і здібності, щоб ми послужили цим для розширення Божого Царства.

Служіння в церкві дає нам можливість бути більш задіяними в служінні Богу. Отож, будьмо щирі та охочі до праці перед лицем Божим, адже ми багато отримали від Нього. Воскресіння Христа зробило не марним наше служіння. Саме цими прекрасними словами апостол Павло закінчує свої роздуми про воскресіння, про життя і служіння.

“Отож, браття мої любі, будьте міцні, непохитні, збагацуйтеся завжди в ділі Господньому, знаючи, що праця ваша не даремна перед Господом” (1Кор. 15:58).

Із Святом Вас, любі Брати та Сестри!

Микола Васильчук

чених і переляканих людей, почався потужний рух проповіді Євангелії, який зарухав весь Єрусалим.

Людство ставить пам'ятники особливим діям, котрі звершили якісь визначні діяння. Але це холодні і мертві пам'ятники з заліза чи бетону. Христос Воскрес, і сьогодні є живий пам'ятник цій славній події — Церква Христова. Пам'ятники старіють і їх потрохи забувають, постає нове покоління, яке старе зносить, а будує нове. Змінилось покоління, пройшли століття, але Церква Христова росте і шириться. Саме Церква Христова — найяскравіший доказ Христового Воскресіння.

У Воскресінні Христа сповнились старозаповітні пророцтва (Пс.15:10). Це дає нам впевненість у тому, що і пророцтва відносно нашого воскресіння сповняться в точності, як це записано на сторінках Святого Письма.

Серце наше радіє цій славній події, яка перевернула хід всієї історії людства, а найголовніше — Воскресіння Господнє перевернуло наше життя.

Тож поспішімо хутко, немов ті жінки, привітати тих, які теж радіють цій славній події Христового Воскресіння. І біжімо повідомити інших, хто цього ще не знає: Воскресіння Христове дає життя!

Роман Мочило

“Сплячий вставай і воскресни із мертвих, — і Христос освітлить Тебе” (Єф.5:14).

З кожним днем весни сонечко все тепліше обігріває нашу землю, яка ніби заснула глибоким сном під час довгих зимових місяців. Але достатньо лише легенького дотику променя і природа починає оживати: похилена трава випростовується, бруньки набухають, та й пташки, які залишилися зимувати в своєму краї, вже співають веселіше, бадьоріше, нагадуючи усім навколо: “Весна прийшла!” Закони, які заклав Бог у природу, є непохитні, і Дух Божий, який наповнює всю землю, щороку оживляє своє творіння, щоб показати велич та славу.

Свого часу Дух Божий воскресив до життя Ісуса, який помер на Голгофі, заплативши ціну осуду за гріх усього людства, і відтоді по всьому світі звучить радісна вістка “Христос Воскрес!” І ми свідки, що й сьогодні, через віру в Ісуса Христа, Дух Божий воскрешає людей до нового життя: “І нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, — спасенні ви благодаттю і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі” (Єф.2:5-6). Це сталося з кожним із нас, хто визнав свої провини перед Богом, і став новим творінням. На жаль, інколи ми є чимось подібні до природи: як вона після довгого гарячого літа, принісши свої плоди, йде на зимовий відпочинок, так само і ми, християни, після багатьох років слідування за Ісусом, можемо потихеньку, навіть непомітно для самого себе, впадати в глибокий духовний сон. І вже не реагуємо на Слово Боже, яке звучить не в меншій мірі, та не торкається нашого серця, десь подівся

вогонь, який побуджував нас “гори перевертати” ради Євангелії, голос Духа не докоряє, коли чинимо щось наперекір заповідям, зникло бажання спілкуватись з Ісусом в молитві. Тому й апостол Павло говорить до віруючих в Ефесі: “Сплячий, вставай, і воскресни із мертвих, і Христос освітлить тебе” (Єф.5:14).

Сплячий — ще не мертвий, він дихає, організм функціонує, але не реагує на навколишні події, на небезпеку, тому й каже такому: “Вставай”, не залишайся на місці, тому що в перспективі вічності цей стан прирівнюється до смерті.

Вставай — це означає перевір себе, оціни свій стан, і якщо помітні ознаки духовного сну, швидше роби наступний крок: “Воскресни із мертвих” Що це означає? Ісус до цієї ж церкви каже: “Пам'ятай, звідки ти впав, і покайся, і вчини давніші роби” (Об.2:5). Апостол Павло більш детально продовжує: “Отож, уважайте, щоб поводитись обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві! Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є Воля Господня. І не впивайтесь вином, в якому розпуса, але краще наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячись один одному у Христовім страху”.

Сьогодні час стати на Божу вагу і зважити себе в світлі Слова Божого, зробити певні зміни, щоб пасхальні акорди по новому задзвеніли в устах, і радість надії на зустріч з воскреслим Христом панувала у наших серцях.

Христос Воскрес—Воістину Воскрес!

Андрій Пащук

Вперед до вершини

“Як Воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб ми стали ходити в обновленні життя” (Рим.6:46).

Святкуючи Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа, кожен із нас наповнюється особливими почуттями, розуміючи, що жертва Ісуса Христа — це прояв великої Божої ласки до нас. І тому роздумуючи над подіями, які трапились багато років тому, перед нами виникає запитання: До чого кличе нас Христове Воскресіння? В посланні до Римлян 6:4 апостол Павло каже, щоб і ми стали ходити в обновленні життя. В цих словах я бачу заклик, щоб залишивши старі звички і різні бажання, прагнути до нового життя в Ісусі Христі, віддаляючись від гріха. Адже ставши на шлях Господній, ми вже не хочемо, щоб гріх панував над нами. Як нове творіння, ми хочемо жити новим життям. Читаючи Біблію, ми зростаємо в пізнанні нашого Господа і Спасителя. Набуваючи святості, наші погляди на життя змінюються, те, що колись можливо було дрібничкою, тепер відкривається як сфера, над якою треба працювати. Коли ми роздумуємо про воскреслого Спасителя і Його любов до

нас, то ми не можемо залишатись на тому ж рівні, на який поставив нас Христос на початку нашого християнського шляху. Навпаки, у нас виникає ще більше бажання бути схожими на нашого Великого Учителя. Наш ріст в святості, немов підйом на вершину — свідкує про це.

На Південно-Східному узбережжі острова Оаху, Гаваї, є гора, яка утворилась багато років тому через виверження вулкану. Вона називається Diamond Head. Люди зробили стежку, якою можна піднятися на вершину, з якої відкривається чудовий вид на добру частину острова і на Тихий океан. Але піднятися на вершину не так просто. Підраховано, що на 763 футів висоту, середнього віку людина може піднятися приблизно за півтори години. При цьому треба підніматись і заасфальтованою стежкою, і по кам'янистій дорозі, по схилу та крутому підйому. Треба йти і в тіні дерев, і під палючим сонцем, а часом по дуже вузькій стежці. Чим ближче до вершини, тим складніше, бо треба підніматись дуже довгими східцями, яким, здається, немає кінця у темному вузькому коридорі. А в кінці треба пролізти крізь дуже вузький

пору́б у скелі, що не кожному вдається. Але для тих, хто приклав зусилля і досяг вершини, відкривається чудова панорама, на яку можна дивитись годинами. Треба відмітити, що під час підйому трапляються місця, де можна перепочити і помилуватись видом океану з підніжжя гори. І коли хто себе задовольняє цим, той втрачає найголовніше — вид з вершини гори. Так буває і в християнському житті. В якісь хвили ми можемо захотіти перепочити, “З мене досить, — промайне думка, — нехай далі йдуть молодші”. І тут, задовольняючись досягнутим, ми щось втрачаємо. Втрачаємо вершину. Апостол Павло говорить: “Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду”... (Фил.3:13). Зростаючи в святості, ми стаємо більш схожі на Ісуса Христа. І одного дня, зустрівшись з Воскреслим Христом, ми скажемо: “Так, варто було боротись, варто було терпіти і змиратись, щоб отримати високу нагороду і перебувати з Господом завжди”. Отож, святкуючи Христове Воскресіння, тримаймо курс вперед, до вершини.

Василь Костокевич

Пильнуймо, шукаймо і думаймо

“Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі, де сидить Христос по Божій правici. Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі” (Кол.3:1-2).

Звертаючись до церкви в Колосах, апостол Павло закликає до особливого, піднесеного святого життя. Він вживає два слова: шукайте і думайте. Шукайте того, що вгорі, і думайте про те, що вгорі.

Шукайте. Напевно, я не помилюся, коли скажу, що на пошуки в своєму житті ми витрачаємо доволі нашого часу. Люди шукають і те, що потрібне для щоденного життя і те, що є, можливо, набагато глибше: пошуки сенсу життя, пошуки істини, пошуки Бога. Є дуже багато різних пропозицій, але коли ми хочемо знайти щось якісне, то ми робимо нещадний вибір, відкидаючи те, що не є особливо цінним. Коли ми воскресли до нового життя, Біблія говорить — шукаймо. Не берімо першу кращу пропозицію від світу. Напевно багатьом з нас траплялись речі, які в скорому часі перетворювались на мотлох. З часом ми набуваємо досвіду, як знаходити і відрізнати дійсно якісні речі. Живучи тут, на землі, давайте будемо ретельно шукати, чим ми можемо бути корисними для Божого Царства, як послужити Богу чи ближньому — це є цінним для вічності. Біблія говорить: “Шукайте найперше Царства Божого, а все решта додасться вам”.

Думаймо. Як часто наші думки зайняті тільки щоденними справами? Про що людина думає, такою вона і є. Наші думки згодом втілюються в дію. Порою можна жахнутись від своїх думок. Звідки вони беруться? Хочеш оцінити своє життя? Пригадай собі, як часто ти думаєш про Бога? Біблія закликає: Думай про Бога, який вгорі.

Одного разу, довелося бачити сумну картину на дорозі. З автомобіля, який проїжджав, викинули пакет з залишками їжі на край дороги. Невдовзі, біля цього пакета з'явилося декілька ластівок. З великим захопленням вони заходились клювати те, що лежало в пакеті. Кожного разу, коли на дорозі наближався автомобіль, пташки миттєво кидались в сторону, але потім вони знову повертались до своєї поживи. Згодом, деякі посміливішали, і вже не відлітали, коли наближався черговий автомобіль, адже пакет лежав на краю дороги. Ці маленькі швидкі пташки так захопились своїм заняттям, що і не відреагували на появу ще одного автомобіля. Але на цей раз, колеса проїхалось по пакеті з їдою. В останній хвили деякі відскочили, а одна пташка не встигла. Колесо припечатало хвіст до дороги. Пташка була жива, але злетіти вона вже не могла. Вона не могла відірвати хвіст від землі, який вже не служив їй. Було боляче дивитись на маленьку пташку, яка пицала і біла крилами об асфальт, її товариші злетілись до неї, кружляли над нею, але допомогти їй вони не могли. На жаль, це був кінець.

Дорогий Друже, в ці святкові дні Біблія нагадує нам, щоб ми прагнули до небесного. Шукали того, що вгорі, і думали про те небесне, Боже, святе..

Яким би захоплюючим життям не було на землі, яка б смачна пожива не була, слідкуймо за тим, щоб через нашу безпечність щось не припечатало нас назавжди до землі. Адже ми жителі неба і тільки туди треба прагнути.

Отож, коли ви воскресли з Христом, то шукайте того, що вгорі.

Павло Зинич

Власні сподівання

“Нема Його тут, — бо воскрес.” (Мат.28:6). Цю радісну новину ангел повідомив жінкам, які прибули рано-вранці до гробу свого дорогого учителя. Історія Воскресіння — це історія про те, як власні людські сподівання розійшлися з тим, що мало відбутися згідно Божого плану.

Жінки прибули до гробу з пахощами, якими вони сподівались намастити тіло померлого Ісуса. Коли Ісус помер, а це трапилось в п'ятницю у післяобідню пору, то не було достатньо часу належним чином Його поховати. Наступала субота — день спочинку, який всі євреї свято шанували. Похорони відбулися з поспіхом, і саме тому в неділю жінки прийшли до гробу, щоб завершити прощання з тілом свого Наставника. Та біля гробу їх чекала несподівана зустріч з Ангелом і радісна новина.

Читаючи як цю подію описують Євангелисти, я мимоволі задаюся запитанням — “Як так могло трапитись, що Воскресіння Ісуса стало несподіванкою для Його учнів?” Учитель неодноразово говорив про це (Мтв.16:21; 17:9; 17:22-23; 20:18-19; 26:32) і було так, що вони тяжко через це зажурились (Мтв.17:23). Навіть вороги Ісуса запам'ятали про те, що Він воскресне, і постарались прийняти певні міри, щоб цьому запобігти (Мтв.27:63). Охорона біля гробу мала не допустити воскресіння Месії.

Ісус Воскрес! Він повернувся, але на Його повернення не сподівались. Коли жінки розповіли апостолам про те, що вони бачили — їм не повірили. Слова жінок здались апостолам якоюсь вигадкою (Лк.24:11). Коли ж нарешті Ісус з'явився перед своїми учнями, то докоряв їм за невірство (Мк.16:11-14). Багатьом людям відомий вислів “Невірний Хома”. Так говорять про тих, хто не хоче вірити в щось і сильно сумнівається, добирається доказів. Історія, яка трапилася з Хомою, не була проблемою тільки його одного. Інші учні, апостоли вели себе достеменно так само. І як згадують про невірного Хому, теж саме можна сказати і про решту учнів — “невірні”. Якщо говорити окремо про Хому, то виглядає так, що він саме і став відомим не через якісь добрі справи чи своє служіння, а через своє невірство. Попри всю радість від воскресіння, ця історія з невірством додає гіркоти до цієї події.

Як так могло трапитись? Можливо, відповідь криється в тому, що не дивлячись на те, що учні провели з Ісусом три роки, вони так і не зрозуміли хто такий Месія.

“Ми не знаємо, Господи, куди ти йдеш!” — це слова Хоми (Ів.14:5), сказані ним на Таємній Вечері. Сказані там, де Ісус розповів їм більше ніж коли-небудь раніше розповідав. На той момент учні знали, що трапиться з Єрусалимом і з Храмом, що буде в кінці днів, знали, що Учитель піде від них, але прийде час коли Він повернеться. Знали, що Син Людський буде виданий до рук грішників і помре, і має воскреснути. Знали, що їх чекають муки і страждання у світі, але Бог пошле їм Втішителя і т.д.

“Ми не знаємо, Господи, куди Ти йдеш” — це слова Хоми. Тут учень говорить не від свого власного імені, а від усієї групи. Очікування від Месії були зовсім інші ніж те, що робив Ісус. Найперше всі їхні надії на Месію були пов'язані із звільненням Ізраїлю від Римської імперії. Месія прийде і створить сильне царство, де по праву і по ліву сторону від Його трону будуть сидіти певні люди. Месія підніме повстання, і всі вороги Ізраїля будуть переможені. Месія мав би дотримуватись всіх правил фарисейської праведності, а також віддалятися від митників і грішників, і так можна далі продовжувати. Але трапилось зовсім не так. Месія прийшов, але він був зовсім інший. “А ми сподівались, що це той, що має Ізраїля визволити” (Лк.24:21). Це слова двох учнів Христа, які йшли в Еммаус. Зауважте, що після всіх тих подій і слів Ісуса, свідками яких були Його учні, вони сподівались іншого.

Інші сподівання! Напевно, ці сподівання були викликані тим, що замість того, щоб постаратись вникнути в усі слова Ісуса Христа, хоч би які вони були незрозумілі, учні обрали інше — своє власне уявлення, інше сподівання. Результатом цього стала розгубленість, розпорошення учнів і невірство.

Сьогодні на землі проживає чимало людей, які мають своє власне уявлення, власне сподівання і тлумачення, що таке праведність, і що являється правдою. “Мають очі, але не бачать”, — говорив Учитель. Не дивлячись на ту ситуацію яка була з учнями, вони не були залишені Богом у їхній розгубленості, розпорошенні, невірстві. Їхній Наставник знову і знову у кожному окремому випадку відкривав їм правильний шлях. Ісус потішив сумну Марію Магдалину, і, почавши від Мойсея та пророків, розтлумачив шлях Месії для двох учнів, які йшли в Еммаус, показав рани свої для Хоми, а Петру доручив знову “Паси мої вівці”.

Воскресіння Христа стало головною подією, основним фактом, які перші учні намагались донести до слухачів. Якщо переглянути всі промови Апостолів, які описані в книзі Дії Святих Апостолів, то можна помітити, що звістка про те, що Ісус Воскрес, стала кульмінаційним моментом їхніх проповідей (Дії.2:23; 3:15, 26). Це був той момент, після якого слухачі запитували: “Що маємо робити?” Воскресіння Христове давало силу першим християнам іти на страждання і смерть, і сьогодні багатьом дає надію на вічне життя.

В той день, коли Христос Воскрес, його два учні котрі йшли в Еммаус, отримали найважливіший урок: довірятись Божому керівництву, а не своїм власним сподіванням. Їхні власні уявлення щодо того, що мав би зробити Месія, виявились хибними.

Знайомий жест руки, яка подавала учням щоденний хліб три роки — і очі учнів відкрились (Лук.24:30-31). Радіючи Воскресінню Ісуса, не забудьмо того важливого уроку, який отримали учні. Нехай же наші очі будуть відкриті, щоб бачити жест невидимої Божої Руки, яка провадить нас в нашому щоденному житті.

Павло Зинич м.Кент.

Пісня воскресіння

З приходом весни, коли дні стають довшими і сонце все частіше пробивається своїм промінням через сиві похмури хмари, зігріваючи землю, природа оживає, милуючи свіжими фарбами наші очі. Але чи все творіння витримало довгі холодні ночі. Позаминулої осені ми посадили в квітнику десять кущів троянд, але весною ожило лише вісім. Порожні місця навіювали сум і роздуми про реальність смерті, яка ніби невидима тінь переслідує все живе на землі.

Така холодна і байдужа річ як статистика сказала б нам, що 80% успішно пройшли випробування, а 20% — ні. На сьогодні статистика здобуває все більшої популярності і її результатами цікавляться пересічні громадяни, на неї звертають увагу лікарі, науковці, до неї особливо прислуховуються політики, президенти. Але є одна річ, для якої не потрібно статистики, тому що виключень немає — це смерть, і на превеликий жаль більшість людей обминають увагою цю тему. “Людам призначено вмерти один раз...” (Євр. 9:27). Причиною смерті є гріх. “Пожадливість потому зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть.” (Як. 1:15). Ці слова несуть безнадію, та добра новина звучить сьогодні по всій землі: “Христос Воскрес!” Що це значить для нас? “... Поглинута смерть перемогою! Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерті — то гріх, а сила гріха — то Закон. А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав.”

Але смерть, за якою стоїть диявол, не хоче так легко капітулювати, і продовжується боротьба за душі людей. Христос образно змалював цю духовну війну, використовуючи один життєвий приклад:

“Коли сильний збройно свій двір стереже, то в безпеці маєток його. Коли ж дужчий від нього його нападе й переможе, то всю зброю йому забере, на яку покладався був той, і роздасть свою здобич” (Луки 11: 21-22).

Сильний — це диявол, в минулому помазаний херувим, корона краси, який пробував з Богом, але підняв бунт проти свого Творця і звів за собою третину небесного війська. За свій переступ він був скинутий з неба на землю, і як сильно змінив сьогодні цей світ, а особливо людину — образ і подобу Бога.

А зброя його — гріх. Усі ми відчуваємо його силу на собі, коли не можемо протистояти спокусам і чинимо те, чого не хочемо. Павло влучно описав цей стан людей (Рим. 7:18-25). Диявол охороняє свій дім, дуже пильно використовуючи будь-які методи, винаходить нові гріховні приманки, щоб тримати людей у рабстві, щоб ніхто не шукав істини й визволення.

Але є сильніший — це Христос, Який прийшов, щоб знищити діла диявола. Боротьба ця не була легкою прогулянкою на землю, а кульмінація битви була на Голгофі. Христос усю зброю, на яку покладався диявол, забрав: “Він з’явився, щоб гріхи наші взяти...” (1 Ів. 3:5) і прибав їх на хресті:

“Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево...” (1 Пет. 2:24).

На третій день сталося те, чого чекав увесь Всесвіт, усе творіння: Христос — воскрес, і останній ворог “смерть” була переможена життям.

Сьогодні Він роздає свою здобич усім, хто бажає отримати її — це звільнення від гріхів і життя вічне, як дар благодаті. Хто прийняв вірою цю добру новину, той разом з усіма спасеними співає пісню воскресіння: Смерть — де твоє жало, де перемога твоя? “Коли-бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним. Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живе, хто полишений до приходу Господнього, — ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангела та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostалися, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завжди будемо з Господом.” (1 Сол. 4:14-17).

Андрій Пащук

Дослідження

1. Проблема та уривок, які будуть вивчатися: що означають слова Ісуса Христа:

“Хто тіло Моє споживає та кров Мою п’є, той в Мені перебуває, а Я в ньому” (Ів.6:56).

2. Різні думки відносно даного місця Писання.

2.1. Безпосередні слухачі ці слова Христа сприйняли буквально, вони говорили: “Як Він може дати нам їсти тіло Своє?” (Ів.6:52); і далі: “Які дивні слова, хто може їх слухати?” (Ів.6:60). Це буквально розуміння слів Христа, і таке розуміння розділяли юдеї часів Ісуса, а також деякі із Його учнів.

2.2. Другий погляд на цей уривок — це думка ортодоксальної церкви (Російська Православна Церква). Георгій Чистяков — сучасний богослов Православної церкви, роздумуючи про Таємну Вечерю, пише: “Він дав людям не хліб і вино, а Себе Самого в вигляді хліба та вина: “прийміть і споживайте...” Не простий хліб, а Тіло Своє і Кров Свою”. Далі він використовує слова Христа як основу для розуміння вчення про фізичну присутність Христа в хлібі і вині під час Євхаристії: “Раніше Христос говорив про це прямо, говорячи: “Я хліб живий, який зійшов з неба; той, хто буде їсти цей хліб, буде жити повік; хліб, який Я дам, це тіло Моє, яке Я віддаю за життя світу”. (Ів.6:51). І далі: “...по правді, по правді кажу вам: “якщо ви не будете споживати Тіла Сина Людського й пити не будете Крові Його, то в собі ви не будете мати життя. Хто Тіло Моє споживає та Кров Мою п’є, той має вічне життя, і того воскресу Я останнього дня” (Ів.6:53-54). Далі, роблячи висновок поняття Тіла та Крові, Г. Чистяков пише: “Як Бог, Він може ввійти в нас будь — яким чином, але як людина Він входить через тіло і кров — через святі тайни під час Причастя”.

Іншими словами, прибічники цього погляду тлумачать дане місце в світлі заповіді Христа про ламання хліба, як про перетворення (хліб перетворюється на тіло, а вино на кров). Цього розуміння притримується Російська Православна Церква.

2.3. Третій погляд на це місце із Писання схожий на попередній. Він заключається в наступному:

“Тіло і Кров Христа істинно присутні у вигляді хліба та вина, так що

слів Христа складних для розуміння

по божественній всемогутності хліб перетворюється в Тіло, а вино — в Кров”. Ці слова були сказані папою Інокентієм III на Латеранському соборі в 1215 році з приводу вчення про Євхаристію.

Аналогічно попередній думці це місце про Тіло і Кров Христа приєднується з Вечерею Господньою. Цього погляду приримується Римо-Католицька Церква.

Послідовники четвертого погляду розглядають ці слова Ісуса як ті, що відносяться до Вечері Господньої, іншими словами, хто не буде брати участь в Причасті (відноситься до членів церкви), той не буде пробувати в Христі. Хоча послідовники цього погляду відносять ці слова до Вечері Господньої, все ж вони не поділяють погляди ортодоксальної церкви відносно перетворення Тіла і Крові Христа в хліб та вино.

Цієї думки притримуються деякі протестанти (цей спосіб інтерпретації допускає і Барклі: “Але Іван має на увазі не лише це: він думає при цьому про Тасмну Вечерю. Він говорить: “Якщо ви хочете мати життя, ви повинні прийти і сісти за стіл, де ви будете їсти цей переломлений хліб і пити це вино і це по благодаті приведе вас до злиття з Любв’ю і життям Ісуса Христа”).

П’ятий погляд розуміння слів Христа полягає в наступному: “споживання Тіла і Крові Христа — це, без сумніву, акт віри ... цю образну мову можна лише зрозуміти в світлі жертви Ісуса Христа. Тому довіра до того, що зробив Ісус, виражається в поняттях споживання Тіла та Крові”. “Він попередив їх: що якщо вони не будуть пити Крові Його та їсти Тіло Його, то не будуть мати в собі життя. Це не відноситься до хліба і вина, які використовуються при Спомині ... Цими словами Господь Ісус лише затверджував, що поки ми не приймемо вірою значення Його смерті за нас на Голгофі, ми не отримаємо спасіння. Ми повинні вірити в Нього, прийняти Його, довіритись Йому і належати Йому”. Цього погляду притримуються деякі богослови-протестанти.

3. Правильне розуміння тексту.

3.1. КОНТЕКСТ.

Так як Біблія являється істинним словом, то не можна ігнорувати такий важливий фактор розуміння значення написаного як контекст.

Контекст нам говорить, що слова “то дух і життя” (Ів. 6:63), не потрібно сприймати буквально. Христос докоряв свідків “чуда нагодування” в шуканні не духовних цінностей, а земних (Ів. 6:26). Потім в 27 вірші Він дає пояснення того, про що буде говорити далі про хліб життя. Також в 29 вірші написано про суть Божого діла — вірити в

Христа. В 35 вірші він описує слова Христа, які Ісус говорить про Себе, що Він — Хліб життя. Далі важливо відмітити те, що Господь пояснює принцип споживання такого хліба: “приходити і вірити”. І нижче з 36-ого і по 40-й вірші Господь говорить про віру в Нього і знаходження віруючого в Христі. В 47 вірші Ісус чітко і конкретно сказав, що значить їсти хліб життя: є хліб життя”, так як результат цього і другого однакові. І в цьому ж вірші Він називає цей хліб Своім Тілом. А вже в 51 вірші до розуміння споживання Тіла Христос додає поняття пиття Його Крові. Далі Ісус приводить приклад єднання Його з Отцем — 57 вірш. І на кінець вже в кінці цієї розмови Христос говорить, що “є серед нас деякі невірні” — 64 вірш.

3.2. ІСТОРИЧНИЙ ФОН.

Наш час і часи написання Нового Заповіту роз’єднані великим проміжком часу, тому важливим буде повернутися і розглянути історичний фон даного уривку.

“В часи принесення в жертву тварин вважалося, що на такому святі присутній сам Бог, якому була принесена жертва. І Бог в свою чергу вже ввійшов в жертву, і тому споживаючи м’ясо тварин, люди розуміли, що споживають від Бога. Ідучи додому із такого свята вони вірили, що наповнені цим богом”. Тобто ідея, яка була сказана Христом, була зрозуміла в очах перших слухачів. Ідея слів, які сказав Христос, в загальному були зрозумілі в той час, і проблема заключалася лише в тому, що багато хто не змогли повірити “сину Іосипа”, який говорив про Себе, як про Хліб, який зійшов із неба. Але не треба забувати, що Христос порівнюється із Словом (Λόγος), логосом, в якому треба перебувати, яке треба прийняти, щоб стати дитиною Божою. (Ів.1:12).

3.3. ГРАМАТИКА.

Тут варто відмітити важливу деталь, що грецьке слово *σάρκα*, яке означає плоть, не зустрічається в тих місцях, де мова іде про Вечерю Господню (Мт.26:26; Мр.14:22; Лук.22:19; 1Кор.11:24), але зустрічається слово *σῶμα* яке означає тіло. Мені здається, що це є аргументом на користь того, що ці слова Христа не відносяться до Вечері, яку Він установив незадовго до Своєї смерті.

Дієслово *ἐσθι* (має) має важливе граматичне значення: людина, яка їсть Тіло і п’є Кров Христа має тепер, в цей момент, життя вічне. Звідси випливає закономірне запитання: а що, якщо людина не їсть Тіла і не п’є Крові Ісуса? Тоді випливає, що вона не має життя вічного, не пробував

в Христі і Господь не пробував в ньому? Тому — то цей вірш не потрібно співставляти з Вечерею Господньою, бо ми знаємо, що розбійник, який покався на хресті, не брав участі в Вечері, а все ж таки має вічне життя та буде в раю з Христом.

4. Висновки.

Ці слова, сказані Христом, на перший погляд несуть в собі відбиток таємниці та не розуміння. Але при детальному вивченні цих слів, стає ясно те значення, яке вкладав в ці слова Сам Господь Ісус. Бачачи всю земну направленість учнів, їх нездоровий потяг до всього земного, їх невір’я, Христос говорить ці слова, які повинні були вплинути на учнів. Ці слова повинні були привести їх до повної віри в Ісуса, як Господа, прийняття Його жертви, і до справжнього слідування за Ним, Пастором їхніх душ, Який насичує їх небесним хлібом. Наш Господь хотів, щоб люди слідували за Ним не тому, що “їли і наситились”, а тому, що вірять в Нього як в Месію, Який віддав їм Себе, щоб, віруючи в Нього, вони мали вічне життя.

5. Застосування.

Ці слова в першу чергу звернені до кожного віруючого, який іменується ім’ям Христа, тому ми повинні знайти те застосування словам Христа, яке мав на увазі Сам Ісус Христос:

- 5.1. Ми повинні ясно усвідомити собі, що Ісус — це хліб життя, і що наше життя залежить тільки від Нього.
- 5.2. Ми маємо ясно розуміти, яке значення має смерть Христа на хресті — це основа нашого викуплення, це являється тим, що дає нам, хто прийняв цю жертву — право на вічне життя.
- 5.3. Ми повинні твердо засвоїти, що Христос пробував в тому, і в Ньому пробував той, хто всеціло довірив Господу своє життя, приймаючи Його смерть, як єдиний засіб викуплення, і знаходиться в повній залежності від Нього.
- 5.4. Ми маємо тверду основу в нашій вірі, що віруючи в Ісуса, ми маємо вічне життя.
- 5.5. Ми можемо дякувати Христу за Його велику любов до нас. Він залишив славу небес, прийшов у цей світ, помер на хресті, і все це ради нас, щоб ми жили вічно із Ним.

Віктор Щипайло, м. Калуш,
Івано-Франківська обл.

Чудо

Воскресіння

Один маленький хлопчик сильно захворів. Він не міг більше рухатися. Його руки і ноги німіли, говорити йому було дуже важко. До того ж він був майже сліпим. Одного разу, коли він лежав у ліжку, до нього прийшов пастор і, розмовляючи, сказав: — Господь вилікує тебе до свята воскресіння, коли на каштанах з'являться перші листочки. Божа сила воскресіння оживить і твої онімівші члени тіла так, як і оживляє дерева навесні після суворої зими. Він помолився разом з хлопчиком і пішов своєю дорогою далі.

Прийшла зима, але бідний хлопчик не міг радіти Різдву, тому що він з великим нетерпінням очікував весну. В його вухах все знову і знову бриніли слова: "Господь вилікує тебе до свята воскресіння, коли на каштанах з'являться перші листочки."

У цього хлопчика була маленька подружка, яка разом з ним очікувала чуда від Бога. Коли ж настали перші весняні дні, вона кожен день садила хворого хлопчика на лавочку перед вхідними дверима, і там вони обоє чекали пасхального чуда. Але зима не хотіла так швидко проходити. По ночах

ще було холодно і морозно. Хоча холодний північний вітер все частіше мінявся відлигою. Вже й верба засрібліла пухнастими котиками, але великі дерева з товстими стовбурами все ще стояли мов мертві. Проте це здавалося лише ззовні. Все в природі прокидалося до життя.

Кожен день дівчинка з надією дивилася догори, і на гілочки каштанів, та на них все ще не було видно жодного листочка.

— Все ж я вірю, що чудо воскресіння прийде, — сказав маленький хлопчик, — І навіть якщо нам прийдеться ще довше чекати, я все-таки впевнений, що Бог виконає Свою обіцянку.

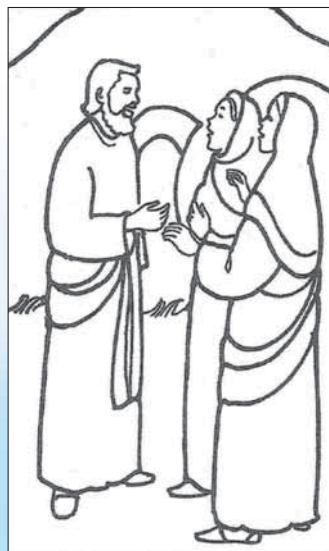
Одного ранку дівчинка знову подивилася вгору, до неба. Прозорий легкий вітерець доносив до них щебіт перших, що повернулися з півдня, птахів. Переліт пташок — теж одна із таємниць Божих, котрими ми можемо захоплюватися двічі на рік, навесні і восени. Раптом дівчинка закричала:

— Чудо! Чудо! Перші листочки вже з'явилися.

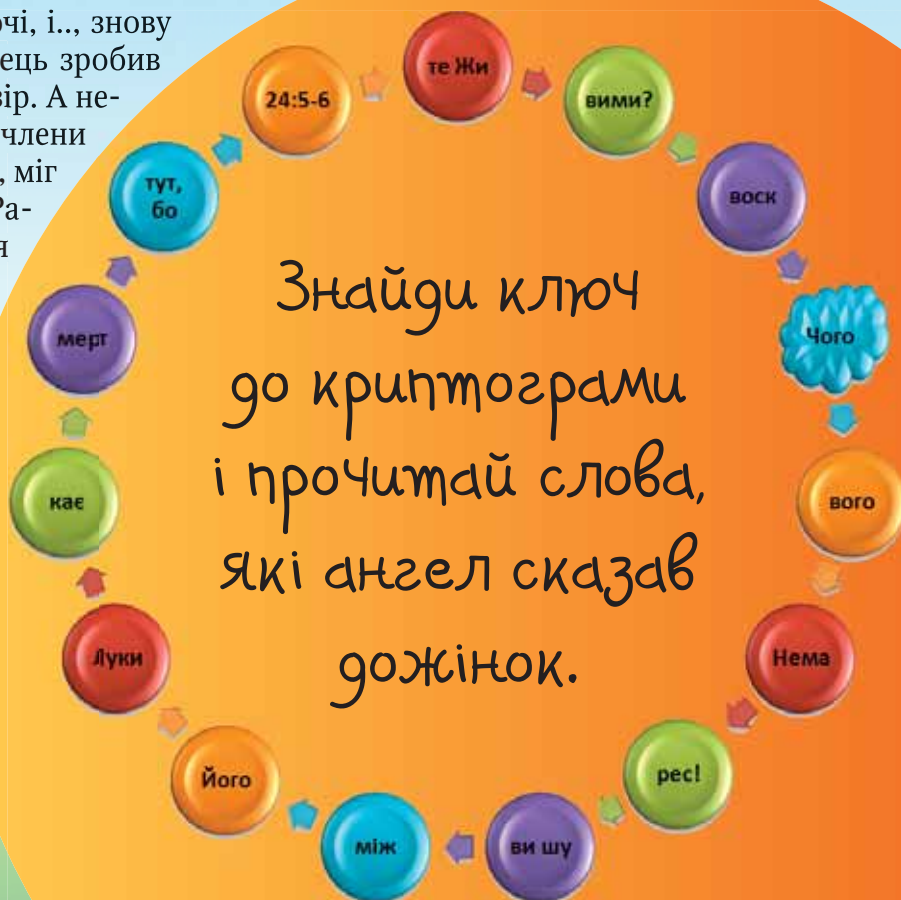
Хлопчик повільно відкрив очі, і..., знову побачив чудову природу. Творець зробив чудо, до хлопчика повернувся зір. А незабаром виздоровіли і всі хворі члени його тіла. Він піднявся із ліжка, міг ходити, бавитися, стрибати. Радісне та щасливе життя почалося знову.

Колись і наш Господь Ісус Христос був мертвим, і три дні лежав в холодному гробі. Та сила Божя знову воскресила його до життя. Отже і всі люди одного разу воскреснуть. Спасенними будуть лише ті, хто вірив в Ісуса Христа, та в Його воскресіння, і ті, хто довіряє Йому, як цей маленький хлопчик. Такі ввійдуть в Царство Боже здоровими та щасливими.

Знайди шість розбіжностей

Знайди ключ
до криптограми
і прочитай слова,
які ангел сказав
дожінок.

the
Good Samaritan
MISSION

*Любімо Правдою,
Ділом та Словом*

1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

**НАШІ
АДРЕСИ:**

Volodymyr Fedchuk

The Good Samaritan
Mission President
956 Harvest Dr.
San Jacinto, CA 92583
Phone: 951-766-9494

e-mail:
wfedchuk@hotmail.com

Volodymyr Kovalchuk

The Good Samaritan
Mission Treasurer
21030 Wilbeam ave. # 217
Castro Valley, CA 94546
Phone: 510-247-9604

e-mail:
wuebc@comcast.net

В єдності наші

Уже, мабуть, стало доброю традицією, коли в Дубно з багатьох областей України з'їжджаються благовісники євангельських християн-баптистів місії “Добрий самарянин” на свою конференцію, аби поділитися досвідом роботи, загострити увагу на невирішених питаннях, проблемах, з якими зустрічаються повсякчас, спільно накреслити плани на майбутнє у своїй діяльності. Для проведення цієї конференції люб'язно надав приміщення Будинку Молитви пастор Святослав Карп'юк. А відкрили її — директор місії Володимир Федчук та член управи цієї громадської організації, один із засновників її у США Петро Ойцусь, котрі прибули в наше місто з далекої сонячної Каліфорнії.

Конференція відбувалась під євангельським лозунгом: “...будьте єдинимі, мудрі, досконалі”. Після молитви, яку звершив координатор діяльності місіонерів в Україні пастор Іван Швець, він ознайомив присутніх зі станом справ поширення Слова Божого в нашому краї. Зокрема, брат у своєму виступі сказав:

— Хіба джерело Боже пересохло? Хіба зникла вода Божа? “А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в

життя вічне.” (Ів.4,14.) Ісус не сказав, що людина, яка напилася раз, більше не потребує цієї води. Він говорив “А хто питиме воду...” Це — процес, а не одноразова дія. Тому ми не повинні жити минулими переживаннями Божої присутності. Добре іноді згадати про минуле, але жити ним не треба. Ісус має особливу воду для тебе. Ця вода — чиста, свіжа, животворна, вона просвітлює розум, дух і душу. І смак води цієї вабить нас до неба. Але окрім води нам потрібний ще й хліб духовний, яким є Слово Боже. Лише коли ми споживаємо його і п'ємо цю воду, ми будемо жити повноцінним духовним життям.

Висвітливши загальну картину діяльності благовісників місії “Добрий Самарянин” в Україні, брат Іван почергово надав слово кожному присутньому, аби з братських вуст почути все те, що є найбільш актуальним в поширенні Слова Божого.

— Так, ми благаємо у нашого Господа, Ісуса Христа, дощу благодатного, — говорив Петро Матвійчик із села Розничі Маневицького району, що на Волині, — щоб зрости церкви, каялися люди, щоб Слово Боже ширилось. Починаємо ми свою працю з найменших, з дітей, які в майбутньому стануть повноцінними громадянами

ша сила

нашої держави. Під час літніх таборів молодь проходить гарну школу по вивченню Біблії і це допомагає їм жити в мирі й любові між собою, мати зразкову поведінку як у школі, так і в побуті. І це не просто високі слова. Хлопчики і дівчатка часто-густо поєднують свій відпочинок з корисною працею. Вони допомагають пристарілим, самотнім односельчанам по господарству: звозять сено, косять сіно, заготовляють дрова, прибирають помешкання. А ввечері грають в м'яч, спілкуються між собою, розігрують різного роду вікторини по вивченню Святого Письма. А щороку в цьому таборі відпочиває понад триста дітей. Людям це подобається. Ті, котрі не знають Бога, наближаються до Нього, згодом приймають хрещення, стають членами Церкви.

З великою повагою пошаною відносяться вони й до мене, як до благовісника. Деякі односельчани навіть приносять до мене гроші на зберігання, аби окремі члени їхніх родин бува не потратили їх на щось непотрібне, зокрема, на алкоголь. А з нагоди 30-ліття музичної школи керівництво її запросило мене на цей ювілей і дало мені можливість виступити з вітальним словом, поблагословити учнівський та педагогічний колективи. Я зі своєю родиною це зробили успішно: і співали,

і декламували вірші... Доречними тут були і слова з Біблії.

Цікавим був виступ на конференції військовослужбовця, майора Миколи Новосолова з міста Сколів Львівської області. Адже його праця — серед таких, як і він сам. Майор Української армії, нині — благовісник, зазначив, що дуже приємно знати, думати і бути впевненим, що в Україні є брати-служителі, які з ним поряд та подають руку дружби. Справді, всі ми разом — сильні в Дусі Святому. Хтось скаже: “Ми — різні. Як же нам бути разом? Якщо ти будеш таким, як я, тоді ми підемо разом.” В такому випадку я наводжу слова з Біблії в діях Святих апостолів про те, що ми різні, але можемо йти разом, працювати для Господа, звіщати перемогу Христа, бути рідними через пролиту на Голгофі кров. Я по національності — росіянин, але, як чуєте, розмовляю українською. Вона мені подобається і дуже допомагає в місіонерській праці, спілкуватися з людьми, говорити їм про Ісуса Христа та відчувати їхнє шанобливе ставлення до себе.

Моя духовна праця відбувається в військовій частині, де дуже багато молодих душ. Щороку — два призови. Це сотні людей, які проходять через благовістя. В минулому я б ніколи не міг повірити, що прийде час, коли про Слово Боже буду говорити в армії. З цією метою використовую бесіди, лекції, особисте спілкування для того, щоб солдат, який ніколи не тримав Біблії в руці — сам читав її.

— Я переконаний, — говорив Валерій Сердюк з міста Бершад, яке на Вінниччині, — що саме від нас, благовісників, багато залежить наскільки правильно люди будуть навчені в питанні пізнання Бога, єдності і правильних взаємовідносин з іншими людьми, особливо з іншими християнами. Адже світ за нами спостерігає, як ми себе поведимо. У кожному регіоні є конфесії, які мають перевагу, або панівне становище. Є православна церква московського патріархату, де є київського патріархату та інші. Ці церкви часто нав'язують думку, що вони — найправильніші і що всім іншим потрібно повернутися в лоно саме їхньої церкви. Нажаль, такі вузькі погляди можна знайти і серед євангельських церков. Ми повинні не гордитися, а бути в єдності зі всіма християнами. Біблія говорить, щоб ми були в мирі з усіма людьми, якщо це можливо з нашого боку. Тим більше, якщо це торкається дітей Божих, бо Ісус завжди прагнув бачити їх в єдності. Христос хоче, щоб люди саме через нас пізнали, що Бог послав свого Сина, який заплатив повну

ціну за їхнє спасіння. Божа воля полягає в тому, щоб якраз усі люди були спасені, ніхто не загинув.

Там, де я несу своє служіння, баптистської церкви немає. Багато років у мене було розчарування, що Бог не відповідає на мої молитви. Але в цьому році побачив, що то були даремні переживання. У мене є команда, яка налічує п'ять душ, це — брати і сестри, які мають ту чи іншу духовну освіту, тобто мають відповідні знання з Біблії. Головний напрямок у нашій діяльності — це школи. Бог нам відкрив туди двері і ми маємо змогу спілкуватися і з старшокласниками, і з молодшими школярами. Проводимо з ними лекції про здоровий спосіб життя. Це затверджена Міністерством освіти програма і нам дозволяють це робити. Але свої лекції ми подаємо з точки зору Біблії. Дітям цікава така форма спілкування з нами. Вони задають багато різних запитань і тут же отримують відповіді на них.

Є ще один напрямок нашої діяльності — це робота з бездомними сім'ями, які стоять на обліку в адміністрації міста. Таким людям намагаємось надати матеріальну допомогу, спілкуємось з ними на духовну тематику, даруємо їм Євангелії. За пів року своєю турботою ми охопили понад 500 чоловік. Третім видом нашого служіння є робота з інвалідами. Для них організовуємо благодійні акції, робимо на чоловік 50-60 солодкий стіл та маємо Біблійну програму, де виконуються духовні пісні, декламуються вірші, роздаються Євангелії, дітям даруємо іграшки та книжки.

Щоб охопити якомога більше людей своєю увагою, у цьому році ми завершили будівництво медичного центру. Це є невелике приміщення, майже 60 кв.м., обладнане всім необхідним медичним інвентарем, меблями. Плануємо приймати до 20 чоловік в день.

У нашій справі ми також використовуємо комп'ютер зі спеціальною програмою. Через нашу рекламу будь-хто може зателефонувати на вказаний номер, який підключений до комп'ютера, і почути невеликі за розміром духовні бесіди, дитячі проповіді, які передає трансмісивне радіо. Діє також і своя студія. Одним словом, Бог рясно благословляє нашу працю, і це приносить мені величезне задоволення.

Брат Володимир Савич, хоча й живе в Луцьку, але основне служіння несе в селі Звірів. У своєму виступі він відзначав, що йому набагато приємніше бути місіонером, ніж виконувати будь-які інші обов'язки в церкві. З цього, як він сказав, починається радість християнського життя і пояснив чому:

Конференція працівників місії

— Ми починаємо сіяти і сподіваємось, що в майбутньому буде гарний обмолот. Тому я хотів би сказати всім — не опускайте руки, не схиляйте голови і не падайте духом. Хай не буде на цій свібі спочинку.

Зі своєї місіонерської практики Володимир Савич розповів цікавий епізод. Кілька років тому він давав хрещення одному військовослужбовцю, заступнику командира частини Національної гвардії з бойової підготовки. І коли це сталося, у нього виникло закономірне питання до брата Володимира: “Як же мені бути? Я — член Церкви і заступник командира частини з бойової підготовки.” Тоді Савич запропонував братові помолитися разом і отримати відповідь від самого Бога. І Бог справді почув молитву. Незабаром цю посаду в Армії скоротили і він тепер — заступник командира частини з виховної роботи.

Володимир Савич розповів ще ряд цікавих фактів, курйозних випадків, які пов’язані з його місіонерською діяльністю. Він відзначав:

— Я сьогодні живу духовним оптимізмом і не мислю себе поза місіонерською працею. Я бачу і переконуюсь в тому, що коли люди довіряються Богу, вірять Йому, то Бог завжди дає відповідь на кожну їхню потребу. Коли в нашій церковній громаді на порядку денному постало питання будівництва нового Дому Молитви, то Небесний Отець послав нам доброго чоловіка, який від щирого серця надав нам необхідну матеріальну допомогу і буквально за рік приміщення було вже готове і чекає на своє освячення. Цим добрим чоловіком виявився один із перших засновників місії “Добрий Самарянин” 83-х річний Петро Іванович Ойцусь. Нині він приїхав з Лос-Анджелеса, де проживає, і сьогодні він з нами.

На закінчення Володимир Савич сказав, що девізом в нашій праці є слова: “Любімо правдою, словом та ділом”.

Свої думки, цінні пропозиції, як поліпшити місіонерську працю в Укра-

їні, як підняти авторитет місії “Добрий Самарянин,” висловили також брати Яків Баран з Дніпропетровська, Павло Бончук з Вінниці, Павло Розводовський з Коростеня Житомирської області, Сергій Чернецький з Дніпродзержинська, Іван Циганюк з села Івання Дубенського району на Рівненщині, Олександр Генчо і Василь Юрик з Черкаської області та інші. Також слово взяв член управи місії “Добрий Самарянин”, людина з великим серцем і щирою душею, яка спонсорувала будівництво багатьох Домів Молитви в Україні, уродженець Волині, а нині громадянин США, Петро Ойцусь. Він зокрема наголосив:

— Жаль, що сьогодні у християн і, зокрема, в Україні, життя далеке від того, про яке молився Христос у Своїй первосвященницькій молитві. Ісус в ній показав нам певні принципи. Він молив Бога Отця, щоб ми були єдині. Ісус хоче, щоб всі віруючі були настільки гармонійно єдині, як Він єдиний з Богом. Тобто не повинно бути зовсім ніяких духовних протиріч. Хоча й апостол Павло говорив, що ці протиріччя трапляються для того, щоб відкрилися досконалі. Але Син Божий говорив про єдність, як найвищий ідеал, найвище прагнення, коли віруючі мають навіть одні думки. Лише тоді ми зможемо досягти тієї цілі, яка стоїть перед нами, аби

світ увірував, що Ісус Христос прийшов для спасіння грішників. Дійсно, Ісус помер за всіх людей і сьогодні відповідальність лежить на нас з вами в тому, щоб показати світові Спасителя, І тому багато хто дивиться на нас, як ми себе поводитимемо, як ми говоримо про те чи інше, що ми робимо для того, щоб були не тільки слова, а й практичні дії до єдності народу Божого, щоб досягати людей Словом Божим.

Кожний з вас сьогодні говорив на іншу тему, але це — букет, букет перед нашим Спасителем. Господь дав свободу для нашого народу і завдяки цьому ми сьогодні тут. Я дуже радий, брати, що Господь благословив нашу місію другою генерацією людей, до якої належите і ви. Нині ви вільно збираєтесь, аби проповідувати вістку спасіння. Знаю, що це не легко, але ми повинні мати вогонь, який не гасне.

Дуже радію, що ми маємо голову місії “Доброго Самарянина” такого молодого, енергійного, ревного, працьовитого, як Володимир Федчук.

Підсумував засідання конференції, роблячи певні настанови братам, висловлюючи власні пропозиції і бачення на майбутнє директор місії, брат Володимир Федчук. Він також висловив думку про те, що Святе Писання є найвищий авторитет і повне відкриття Боже, яке нам вказує дорогу до Бога, але, як наголосив він: Я впевнений, що єдність будується, перш за все, на Христі за допомогою Святого Духа. Єдність — наймогутніша зброя Церкви, з допомогою якої вона протистояла і протистоїть натиску диявола.”

Брат Володимир Федчук побажав учасникам конференції та членам їхніх родин рясних Божих благословень у їхній повсякденній праці, творчій наснаги, відмінного духовного і фізичного здоров’я.

Комітет місії “Добрий Самарянин”.

Конференція працівників місії

Я відвоювала свою віру!

Свідчення *Большук Наташі*

Народилась я на Волині, в не християнській сім'ї. Батько був міліціонером, мати — бухгалтер. Я мала віруючу подругу, яка часто запрошувала в церкву. Здивувало мене те, що батько подруги дуже любив читати Біблію. Я теж прочитала цю книгу з цікавості, але не задумуючись, як казку, як фантазію. На той час мені було 12 років, і я вперше замислилась над тим, для чого живу.

Але життя закрутило мене у своєму водовороті. Мій брат Юрій був музикантом. У той час дуже відомий був співак Віктор Цой, і молодь тоді просто поклонялася йому, в тому числі я, та мій брат.

Одного разу до рук мені попала книга Джош Мак-Дауелла "Незаперечні свідчення". Прочитавши її, у мене розвіялись всі сумніви щодо Біблії та існування Бога. Згодом, подруга знову запросила мене у церкву. Я покаялась. Після цього почались конфлікти в сім'ї. Мої батьки були проти того, що я стала віруючою. Вони не дозволяли читати Біблію та відвідувати богослужіння. Було навіть таке, коли я читала Біблію таємно від всіх. Кожного разу мені просто доводилось відвоювати свою віру. Коли я почала відвідувати біблійні курси за програмою БІІ, там я познайомилась зі своїм майбутнім чоловіком Сергієм. Згодом ми створили сім'ю, та у нас народився син.

Одного разу, коли ми з друзями подорожували зі Львова в Остріг, то потрапили в страшну аварію. Коли зрозуміла, що автомобіль нестримно летить у рів, я намагалась закрити собою сина, і відчула сильний удар та біль. Потім усвідомила,

що зламала шию. Мені зробили операцію.

Тиждень я провела у реанімаційному відділенні. Як медик, я зрозуміла одразу, що не буду ходити, що приречена. Думала: як я буду жити далі? Я хотіла своїми ногами відчутти землю, зробити щось своїми руками... Думки мучили мене і вдень і вночі. Я впала у відчай, почала сумніватися в Божій любові. Батьки мої казали, що це покарання за те, що я стала віруючою.

Приходив диявол і шепотів. Я думала, якщо я так далі буду жити, я стану психічно хворою. Пастори приходили молитись за моє зцілення. Після цього я почала оживати. З'явилась надія на життя, обновився мій дух. Я почала сприймати те положення життя, в якому я знаходилась.

Згодом у нас із Сергієм з'явилось бажання мати ще одну дитину. Хоча я розуміла, що у моєму стані це дуже ризиковано. Та надія була в моєму серці. Коли я завагітніла і вперше прийшла на обстеження, лікар відмовився це робити. Взагалі, ніякий лікар не хотів мене

обслуговувати. Усі медики виносити цю дитину. Але ми поклались на Бога. Пройшовши певний шлях переживань, у мене народився повністю здоровий син. Ніхто не вірив. Ми назвали його Рафаель, що означає "Іегова Рафа — Господь цілитель". Бо ми були впевнені у тому, що Бог почув нашу молитву. Він дарував життя моєму синові та зберіг моє. З того часу, ми посвятили себе, свою сім'ю на особливе служіння, яке Сам Господь відкривав нам. Ми почали допомагати неповносправним людям, котрі проводили своє життя у інвалідних візках, або зовсім нерухомо, та вселяти в їхні серця надію на нове життя. Наше служіння розширювалось, ми відвідували інвалідів. Бачивши в яких жаклих умовах вони живуть, наше серце все більше почало горіти любов'ю до них. Я бажала, щоб і ці люди також могли пізнати Бога, щоб у їхньому житті з'явилася надія та радість.

В мене була ще одна мрія. Я хотіла познайомитись з відомою у всьому світі Джоні Еріксон та її місією тут в

Америці. Вона теж інвалід, і її служіння близьке до нашого. Бог почув наші молитви і ми познайомились з цією місією. Згодом вони передали в Україну 160 інвалідних візочків. Через таке матеріальне служіння 160 чоловік почули про Христа та про Його любов. Багато з них приймали ці слова. Коли ми зустрілись з Джоні вічно тут в Америці, ми реально побачили всіх тих, хто нам допомагав і фінансово і молитовно. Також ми спілкувались з Джоні, і це було великим благословінням.

Після 14-ти років наших молитов за моїх батьків, вони прийшли до Бога. Господь сповна здійснив мої мрії, зробив мене повноцінно щасливою. І те, що я у візку, а не на власних ногах, я знаю — це Божий план для мене. Тепер я можу розуміти та допомагати таким людям як я.

Я безмежно дякую за велич Божу, та бажаю завжди бачити Божу руку і у вашому житті, шановні друзі. За все дякуйте нашому небесному Батьку, та продовжуйте молитись за наше служіння серед інвалідів!

Зі слів записала
Юлія Марук

Воскресіння

На сторінках цього чудового журналу я хочу поговорити з Вами про Воскресіння, але не тільки про воскресіння Христа, а і про наше воскресіння.

В Біблії є дуже багато місць, де написано про це чудове слово, про те, що чекає тих, хто увірує в Ісуса Христа, як свого Спасителя. А також про те, що чекає інших людей, котрі не хотіли слухати, котрі не вірили і не жили, як заповідав нам Сам Бог.

“І не дивуйтеся з того, бо надходить час, коли всі, хто у гробах, голос Його вчують і вийдуть ті, що чинили добро — на воскресіння життя. А ті, що чинили зло, воскреснуть на осуд.” (Ів.5:28, 29). “Бог же і Господа був воскресив — тож нас воскресить Своєю силою!” (1Кор.6:14)

Якщо Бог із нічого створив весь світ, то тим більше Він може обновили ті тіла, які стали порохом. Якщо Бог створив першого чоловіка Адама з пороку земного — то набагато простіше йому воскресити те тіло, в такому ж вигляді, як воно існувало до того.

Чи знаєте ви, дорогі друзі, як людина приходить у цей світ?! Чи знаєте з чого народжується маленька дитина?... Звичайно знаєте... людина народжується зі слабкої, без форми однорідної маси, із цього і утворюються живі клітинки — жива людина, у якої міцні нерви; є руки — для того, щоб працювати; є ноги — для того, щоб ходити; є очі — для того, щоб бачити все те, що створив для людини Всемогутній Бог; є вуха, щоб прислухатися до того, що хоче сказати нам Бог; є язик — маленький член, але він здатний як на добро, так і на велике зло. А посередині є маленьке сердечко, яке робить людину здатною до життя, робить її живою істотою, і, як тільки воно перестає битися, людина помирає.

Я пам'ятаю, коли я пережила клінічну смерть і коли Бог подарував мені знову життя, я сама на собі відчула, як тяжко жити, коли в тебе порушується все: твоя нервова система; твій розум говорить тобі одне, а твоє

тіло не хоче слухати і тоді ти відчуваєш, що ти “людина”, ти тоді думаєш, як нам потрібно дякувати Богу за те, що Він подарував нам життя і ми здорові, розумні, ми маємо ноги, руки, очі і вони в гармонії одне з одним.

А скільки людей в цьому світі не мають цього. А скільки дітей в інвалідних колясках, але їх Господь любить можливо навіть набагато більше ніж тих, хто здорові, і не мають потреби в Ньому.

Ми, як люди, повинні допомагати їм, бо прийде час, коли їхні і наші тіла стануть нетлінними і ми перейдемо в абсолютно нове життя. Там не буде більше сліпих, там не буде більше калік. Бог подарує кожному нове тіло, нетлінне тіло.

Для вічного життя воскреснуть всі і добрі і злі люди, але різниця буде велика між ними. Люди, викуплені кров'ю Христа, воскреснуть для життя з Богом, а злі люди, які не прийняли Господа, як свого Спасителя, будуть мучитися вічно з дияволом і його послідовниками.

Христос воскрес перший із мертвих, і це є доказом того, що Він є друга Особа Бога, і це є не тільки доказом, але і обітницею нашого воскресіння і вічного життя. Життя, де не буде смерті, хвороби, переживань.

Смерть Господа подарувала нам безсмертя! Його перемога — це перемога життя над смертю! Більше того — Він є воскресіння і життя, і віруючий в Нього, якщо і помре — оживе — так написано в посланні Івана в 11-му розділі. На цьому і ґрунтується християнська віра...

І якщо ви не прийняли Його в своє серце, і якщо ви не покалися в гріхах своїх, — сьогодні ще є час. Просіть у Бога, щоб Він змінив Вас, щоб Він зробив Вас дітям Його, щоб Він подарував у Ваше серце впевненість, віру і надію на майбутнє життя, тому що життя не закінчується смертю. Воскресіння Христа було! Воскресіння до нового життя є! І Воскресіння з мертвих буде!

Ось так потішаймо один одного цими словами!

Ведуча радіопрограми
“Мій голос” Галина Мельник
тел. (916) 729-8357
Сакраменто, Каліфорнія.

Дорогі брати та сестри, чи відомо Вам про гоніння на Церкву в Азербайджані?

Хочу довести до Вашого відома, що 20 травня 2007 року в 11:30 ранку у селищі Аліабад (Закатальського району), у дім Балаєва Заура (пастора Аліабадського філіалу Бакинської Церкви ЄХБ), у супроводі дільничного Мамедова Халіда, увірвався наряд міліції, вимагаючи припинити недільне Богослужіння та розійтись, а Балаєва Заура — направитись у районний центр для надання свідчень. З самого початку у діях міліції передбачались провокаційні дії з розрахунком викликати реакцію у людей. Зокрема, міліція надала

Заур Балаєв відбуває своє покарання та з надією очікує нової судової аудієнції. А поки що давайте всі разом нашими спільними молитвами підтримаємо нашого брата Заура Балаєва у тій ситуації, в якій він знаходиться.

Християни Азербайджану усвідомлюють, що такі факти являються залякуванням. Але, згідно їхнім словам, ніщо не зможе примусити азербайджанські церкви зрадити живій вірі та відмовитись добиватись справедливості Божої у вкрай мусульманській державі!

Після арешту та засудження до двох з половиною років ув'язнення пастора Балаєва Заура, інші лідери та християни піддаються такому ж ризику. Наприклад, у серпні 2007 року міліція мала намір заарештувати Анзора Катсіашвілі — 57-річного азербайджанця, місіонера, лідера невеличкої групи християн, який несе служіння у селі Ітітала, співпрацюючи з Бразильською місією. Міліціонери наполягали, щоби мусульманські лідери села дали неправдиве свідчення проти нього (ніби- то він заставляє людей ставати християнами, а отже зраджувати мусульманській вірі). Це би слугувало приводом до арешту. Проте, мусульманські лідери не дали жодного свідчення проти нього. Слава Господу, який захищає таких, як Анзор, у лютий мусульманській державі.

Інформацію подав Любомир Матвіїв

Група Азербайджанських християн

неправдиву інформацію про ціль їхнього візиту. А також дільничний сказав, що до них надійшло повідомлення про те, що тут збираються баптисти. А в дійсності Аліабадська община збиралась у тому домі вже більше ніж 15 років, а сам Балаєв Заур (грузин по національності) неодноразово викликався у правоохоронні органи саме як пастор християнської общини.

Таким чином ця акція була задумана як провокація з ціллю знайти привід для затримки Балаєва Заура, що і було зроблено. Видали Заура Балаєва судові, який засудив його до двох з половиною років позбавленням волі. До цього усього суд звинуватив Заура Балаєва у тому, що нібито він побив 4 міліціонерів та чинив їм опір при арешті. Звичайно, це все неправда.

Незважаючи на показання 12-ти свідків на користь Балаєва, які добровільно прибули на міліцейську дільницю м. Закаталі, незважаючи на висловлені протести проти несправедливих, грубих та незаконних дій міліції, — все це ігнорується і не береться під увагу держаними службовцями. Таким чином більше ніж півроку

Сім'я місіонерів Любомир і Наташа Матвіїв

Група по вивченню Біблії

Солодкий стіл після навчання

Чи воскрес Ісус тілесно?

Чи повинні ми вірити, що Ісус Христос воскрес тілесно в буквальній суті слова? Можливо, пасхальна подія — це лише чудова метафора християнської надії?

Деякі академіки пишуть книги, в котрих рішуче висувають подібні теорії. Але достатньо подумати десять хвилин, щоб зрозуміти: ми — мрійники, якщо так рахуємо. *Тільки подумайте!*

Там було лише дванадцять людей, світ котрих похитнувся. Один із них був уже мертвий — вчинив самогубство. Другий прилюдно відкрікся від Ісуса і був вщент

розбитий. Ще один взяв до себе додому матір розп'ятого вчителя, щоб турбуватися про неї. Було вірогідним, що це кінець історії. В цій групі був також песиміст — він постійно пророчив невдачу (Ів.11:16).

Достатньо було нічного арешту, щоб ця група з дванадцяти людей розпалась (Мт.26:56). Що ж їх спонукало знову зібратися разом — до того ж, що вороги будуть описувати їх як “ті, що світ сколотили” (Дії 17:6)? *Метафора? Прекрасна алегорія?* А як пояснити не тільки факт порожнього гробу, але і змінені характери учнів.

Час від часу ми чуємо, що хтось прийшов в себе після клінічної смерті. Декогорт із них навіть поклали в гроб і закрили кришкою! Але чи довго інші цьому раділи?

Я пам'ятаю один такий випадок. Чоловік “помер”, а потім повернувся до життя. Про це розповідали в новинах. В газетах я нічого про це не читав. А як звали того чоловіка? Я забув його ім'я через десять хвилин. Напевно, воно одного разу все ж з'явиться на могильному камені.

Якби Ісус Христос не воскрес тілесно — явно і безповоротно — як переможець смерті і захисник людства, ми ніколи б не чули про Нього. Розчаровані, впавші духом учні не змогли б зробити навіть трохи того, що вони звершували. Деякий час в Галилеї розповідали б історії про тесляра — цілителя; потім “справа Ісуса” закінчилася б як *справа Тевди* (Дії 5:36); хвилі історії змили б його, як прибій

руйнує замок із піску, побудований дитиною на березі, і Його 3-х річне служіння забули б, ніби Його ніколи і не було.

Подивімось на текст в І Кор.15:3-5, де в одному реченні зв'язується про чотири дії Христа: Він помер, був похований, воскрес і з'явився. З чого і слідує: **воскрес Той, Хто був похований.**

Чи думають прихильники теорії метафори, що Ісус насправді помер? Так. Чи був Він похований? Без сумніву. Воскрес на третій день? (І завжди підкреслюється, що це сталося якраз “на третій день”!) Ні, це не метафора. З'явився? Ні, це також не метафора.

Так що ж? В одному і тому ж реченні Павло вдруге перейшов від фактів до метафори? Навряд чи.

Які свідоцтва вознесіння?

Один критик сказав мені, що в євангеліях немає свідоцтва вознесіння Ісуса на небеса; Марка 16:19 не було в грецькому оригіналі, а Луки 24:51 не підкріплюються найстаровиннішими і найбільш достовірними рукописами. Наскільки правий цей критик?

Ви маєте на увазі фразу про те, що Ісус “вознісся на небо”. Так, Марка 16:9-20, скоріше, відноситься до приміток, ніж до основного тексту Євангелії. Та це окрема тема щодо текстів, доданих в контекст пізніше. Але хоча не в усіх древньо-грецьких рукописах Луки 24:51 є слова “і на небо возноситься”, ця фраза присутня в найбільш достовірних рукописах і перекладах і обов'язково повинна бути збережена” (W.B.Jones DD, *The Speaker's Commentary*, 1878). Серед підтверджуючих цей варіант документів — важливі Олександрійський і Ватиканський рукописи.

Якби ваш критик більше читав, він знав би, що тема вознесіння Христа проходить через усе Писання. **Вознесіння Ісуса відповідне до усіх старозавітніх пророцтв.** В Псалмі 67:19 говориться про підняття Бога на висоту і про те, що Він “полонених набрав”, і ці слова цитуються в Новому Завіті в зв'язку з вознесінням Ісуса (Єф. 4:7-10). Інша згадка про це — Пс.109:1. **Вознесіння Ісуса — ціль Євангельської історії.**

Очевидно ваш друг не звернув уваги на інші нюанси фрази, котрі ми обговорюємо: “*І сталося, коли дні вознесіння Його наближались...*” (Лк.9:51). Вознесіння тут розглядається як кінцева ціль подорожі Христа, тріумфальне святкування Його спасительного діла на хресті. **Сам Ісус прямо об'явив про Своє вознесіння.** Воскреслий Ісус сказав Марії Магдалині: “*Не торкайся до Мене, бо Я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів Моїх і розповіж: Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого і Бога вашого!*” (Ів.20:17). Виразити це ясніше, неможливо.

Про вознесіння Ісуса пишуть автори Євангелій

Ми вже згадували Луки 24: 51. І Лука також пише про це і в своїй наступній книзі Дії Апостолів. Він зв'язує, що в Євангелії історія Ісуса викладена “*аж до дня, коли... і вознісся.*” (Дії 1:2). Далі Лука розповідає, що “*Він у гору возноситься став, а хмара забрала Його з-перед їхніх очей...*” (Дії 1:9). Хіба не достатньо зрозуміло це?

Вознесіння Ісуса витлумачується у світлі Його повернення

Знову ж послухаємо Луку: “*А коли вони тільки дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі ось стали при них, та й сказали: “Талілейські мужі, — чого стоїте й задивляєтеся на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!”*” (Дії 1:10-11).

Давайте приймемо до уваги ці та інші згадування (Ів.6:62; 16:28; Дії 3:21; Єф.1:20-22). Переконайтеся самі і переконайте своїх друзів в тріумфі Господа нашого, що вознісся на небо.

Семирічний християнин став знаменитим барабанщиком

Семирічна дитина Данило Костенко, що живе зі своїми батьками-християнами в передмісті Сієтлу, завоювала симпатії величезної кількості людей по всьому світу, уразивши всіх талантом, що виявився у нього. Він грає на професійній барабанній установці так, як грають тільки майстри цього мистецтва.

У два роки, практично нічого не чувши, він почав вистукувати музичний ритм. Батьки, бачивши його цікавість до музики, купили йому пластмасовий барабан, а ще через рік професійну установку. Часткова втрата слуху не могла не позначитися на мовному розвитку дитини, але батьки, не втрачаючи надії і віри, продовжували боротися за його повне одужання. Це коштувало багатьох молитов, постів, операцій, походів по спеціалістах, клініках, дефектологах, логопедах.

У родовому відділенні його назвали "Дивна дитина", тому що йому не просто було з'явитися на цей світ. І це дійсно так, диво, що його мати втративши 2/3 крові залишилася жива, диво, що будучи глухим, він виливав музику з свого серця.

"Через деякий час Данилу зробили операцію, — розповіла мати хлопчика, Людмила Костенко. — Ми з чоловіком виявили, що у нього відмінне відчуття ритму. Він говорив всього лише декілька слів, не розрізняв кольору, але дуже добре вистукував олівцями по каструлях. Тоді ми купили йому пластмасовий барабанчик, і він став його улюбленою іграшкою. Йшов час, щось стало мінятися, але проблеми з вушками не пройшли. Ми подарували йому професійну установку, на якій він грав день і ніч.

Одного разу вночі я молилася за своїх дітей, і Дух Святий спонукав мене почати молитися за Даника, — продовжує Людмила Костенко. І що ви думаєте відбулося потім? Потім я забула, що таке бігати до лікарів".

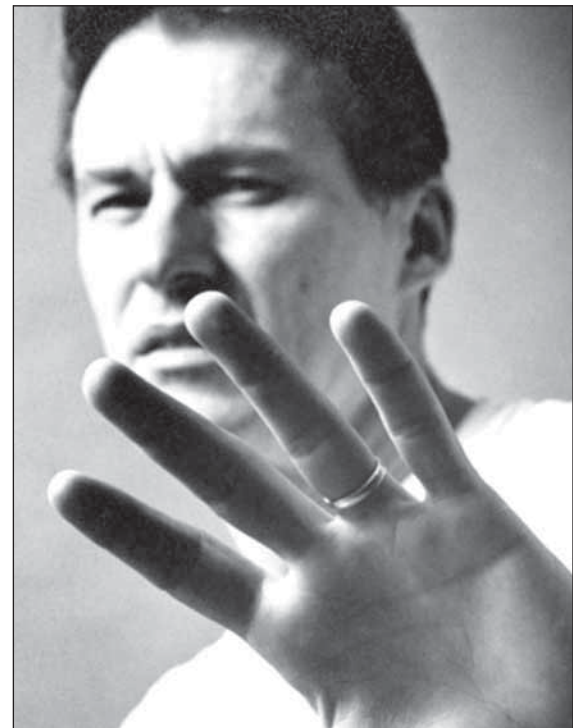
Росія займає перше місце по числу самогубств серед підлітків

Росія займає перше місце в світі по смертності від самогубств серед підлітків 15-19 років, повідомляється в резолюції XII Всесвітнього російського народного собору, що завершив свою роботу у березні, в Москві. Звертаючи увагу на проблеми духовної кризи в молодіжному середовищі, учасники форуму заявили про необхідність прийняття законів: — про забезпечення захисту дітей і молоді від наслідків моральної кризи; про відео і комп'ютерні ігри, про організацію і контроль вільного часу і дозвілля неповнолітніх, про підтримку моральних цінностей у відносинах статей, про захист неповнолітніх від інформаційної продукції, що заподіює шкоду їх моральності, здоров'ю і розвитку.

"У останнє десятиліття наша країна займає одне з перших місць у світі по рівню розлучень. Кількість дітей, народжених поза зареєстрованим шлюбом, за даними моніторингу Дитячого фонду ООН, складала близько 30%", — сказано в документі.

Крім того, мовиться далі, Росія обігнала більшість країн світу по числу абортів — ще недавно це число в цій країні перевищувало кількість пологів, причому аборти у неповнолітніх складають значну частину від загального числа — біля 4% серед дівчат 15 років.

Крім цього, відмічено в резолюції, Росія займає перше місце в світі за чисельністю кинутих дітей: кожна 38-а дитина живе в державних установах, в патронатних сім'ях або у опікунів. Нарешті, смертність від вбивств в Росії — найвища в Європі (26 випадків на 100 тис. чоловік), передав Інтерфакс-Релігія.

Американець розсердився на Бога і зруйнував церкву

36-річний американець вирішив зруйнувати будівлю церкви. Херольд Девід Зікуеда сів в свою машину — Ford Windstar, під'їхав до будівлі католицької церкви St. John Vianney Church в Ранчо Кордова, Каліфорнія, натиснув на газ і увірвався в зал, де зазвичай проводять служіння.

Машина пробила сталеві і дерев'яні двері церкви, зіштовхнула 45-кілограмовий вітвар, який відлетів в інший кінець залу, зламала вісім дубових лав, після чого врзалася в платформу з вітварем, залишивши на килимі сліди від шин.

Потім машина пронеслась по церкві біля 45 метрів, врзалася в

другий ряд лав і зупинилася прямо перед статуєю Христа.

Поліція заарештувала Зікуеду. Під час інциденту ніхто не постраждав. Розмовляючи з поліцією, Херольд Зікуеда заявив, що дуже сильно розсердився на Бога, що і стало причиною злочину.

Пастор церкви, отець Мартін Мороні, сказав, що був шокований подією: "Це був просто крик про допомогу, — сказав він. — Єдине, що краще б він вибрав якийсь інший спосіб висловитись. Ми молилися за нього. Так, це наш будинок поклоніння Богові, але ми прощаємо цю людину і йтимемо далі".

Ранок, п'ятниця. Як степова пожежа поширюється вулицями Єрусалима звістка: "Назарянина стратять!" Від Соломонового притвору до Золотих Воріт люди передають із різних вуст у вуста: "Чули?" — "Вони схопили Галилеянина". — "Неймовірно!" — "Кажуть, його здав хтось із своїх".

Незабаром, дуже швидко Никодим пропустить засідання в Синагозі.

Незабаром, дуже швидко гроби розкриються.

Незабаром, дуже швидко здригнеться земля.

Незабаром, дуже швидко завіса у храмі розірветься надвоє, згори до низу.

Шок, зніяковілість, замішання.

Хтось щиро оплакує Його. Хтось сміється. Хтось піднімається на гору подивитися на видовище. Когось дратує, що добродійність Великого Свята зіпсовано якимись баламутами. Деякі вголос цікавляться, чи не цього чоловіка вітали кілька днів тому, стелячи пальмове віття до Його ніг.

"Багато чого може статися через сім днів", — відмічає Ісус.

Навіть через день може багато статися.

Запитайте Марію. Чи могла вона повірити вчора, що сьогодні виявиться так близько від розтерзаного тіла Сина? І хто напередодні переконав би Никодима, що вже через добу він умашуватиме тіло свого мертвого Учителя? А Пилат? Кому б повірив Пилат,

А Ви на чиєму боці?

що невдовзі, дуже швидко він внесе вирок Синові Божому!

Багато чого може відбутися протягом дня.

Петро розповість вам. Він продовжував би говорити про свою відданість, навіть якби ввечері цьому впевненому, відданому учневі сказали, що вранці він пізнає всю глибину провини і сорому. І десять інших апостолів можуть підтвердити. Їм ця одна доба принесла й гордість собою, і зрадництво. Ось Юда... жалю-

гідний Юда! Вчора — рішучий і зухвалий. Вранці повісився на власному реміні, і тіло його, що розгойдується на дереві, затуляє ранкове сонце.

Ніхто не залишився осторонь. Ніхто.

Слід рахуватися з колосальною значимістю страти Назарянина. Бачите, на перехресті сперечаються жінки? Не сумнівайтесь, предмет суперечки — Назарянин. А оті дві на ярмарку? Вони також свідчать, що хтось уже себе оголосив Месією. А незліченні

прочани, що збираються в Єрусалимі до Пасхи? Вони повернуться додому з приголомшливою звісткою про "Наставника, який повстав із мертвих". Кожен має свою думку. Кожен приймає той чи інший бік. У таких подіях, як ці, не можна залишатися нейтральним. Байдужість? Тільки не цього разу. Або на тій, або на іншій стороні. Усім доводиться вибирати.

Вибирали і вони...

На кожного хитрого Кайяфу був свій Никодим. На кожного цинічного Ірода був свій Пилат, що сумнівався. На кожного неправдомовця був той, хто шукає правду. На кожного зрадника-Юду був свій вірний Іван.

У розп'яття було те, що змусило кожного присутнього або ступити вперед, або відступитися. Воно притягувало і відштовхувало одночасно.

І сьогодні, понад 2.000 років згодом, відбувається те саме. Це як вододіл. Ви або на тому, або на другому боці. Необхідно зробити вибір. Ми можемо ставитися до розп'яття по-різному. Ми можемо вивчати його історію. Ми можемо вивчати його теологію. Ми можемо розмірковувати над сказаним про нього в пророцтвах. Але єдине, що ми не в змозі зробити, то це байдуже пройти повз нього... Не можна ухилитися. Хрест із Розп'ятим, у всій своїй торжественній трагічності, не передбачає цього. Господь, будучи дивно милостивий, усе ж таки не дозволяє ухилитися...

"В ім'я Ісуса я молилася"

У мене був поганий день. І було важко серед стількох багатьох неприємностей. Але після молитви

Дух Святий сказав мені: "Я дав тобі усе, чого ти потребуєш. Те, чого ти хочеш саме зараз, тобі не треба саме зараз. Усе, що тобі потрібно, Я дам і даю тобі в СВІЙ час."

І я відразу відчула тепло в кімнаті,

радість в серці: — у мене є дах над головою, у мене є двоє очей і дві руки, у мене є родичі і діти, у мене є брати і сестри по вірі, у мене є Бог, який відкрив мені Себе і є постійно Його слова і свідчення Його роботи в житті. Спасибі Тобі, Боже, за все. Дай кожному в ім'я Ісуса Христа все, у чому він чи вона має потребу. Ти — люблячий,

милосердний, великий, всемогутній! Ти спасаєш, утішаєш, заспокоюєш, виправляєш шляхи наші, слава Тобі, Отцю, і Сину, і Духу Святому. Хай прославить Тебе кожен, хто живе, Ти — покров наш, Ти охороняєш нас від скорботи, оточуєш нас радістями спасіння. Слава Тобі! (Пс.31:6).

мешканець Святої Землі

Сигнал

Після страшної бурі на морі вцілілий бідолеха, учепившись за рештки свого човна, добрався до маленького безлюдного острівка. Острівець той майже суцільно вкривали

гострі скелі. Чоловік став благати Бога, аби його врятував. Кожного дня він вдивлявся, чи десь там, з-за горизонту, не з'явиться допомога, проте ніхто з нею не поспішав.

Коли минуло так кілька днів, він почав потроху облаштовуватись. Доклавши чимало зусиль, виготовив знаряддя для обробітки землі, а також для полювання. У поті чола він розклав вогнище і збудував сховок на випадок бурі.

Так пройшло кілька місяців. Бідолеха невпинно молився, проте жодне судно не з'являлося на видноколі.

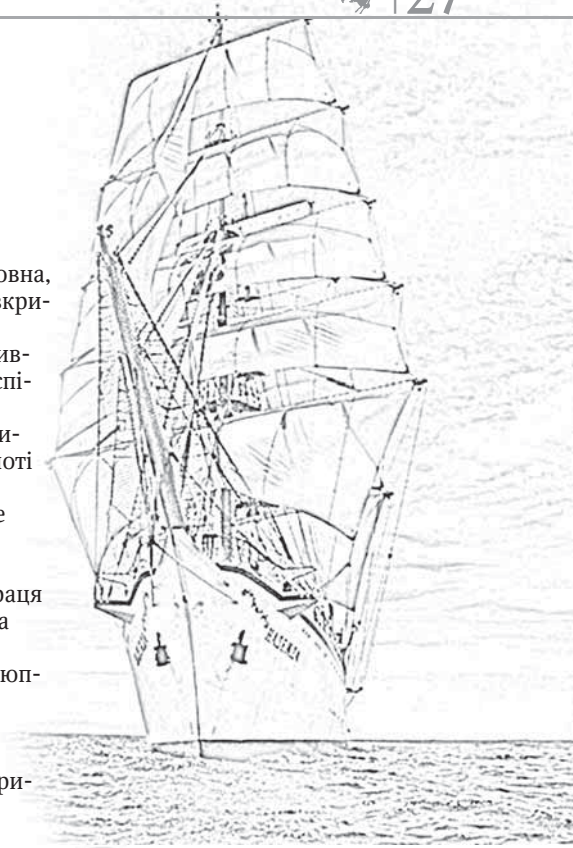
Одного дня вітер несподівано подув на вогнище і полум'я зачепило цинівку. В одну мить все спалахнуло. У небо піднялися хмари густого диму. Багатомісячна праця обернулася у невеличку купку попелу. Чоловік намагався бодай щось урятувати, та врешті впав на землю і залився слізьми. "Господи Боже, чому? Чому це сталося?"

Через кілька годин до острова наблизився великий корабель. Рятівники на шлюпці припливли, аби забрати бідолеху.

— "Як ви дізналися, що я є тут?", — ще не ймучи віри, спитав чоловік.

— "Ми побачили димовий сигнал", — відповіли йому.

Твої нинішні труднощі — наче сигнали, що заповідають майбутнє щастя. Бог прибуде, щоб тебе спасти.

ГОСПОДИ,

Коли я голодний, пришли мені когось, кого треба нагодувати.

Коли я спраглий, пришли мені когось, хто потребує води.

Коли мені холодно, пришли до мене когось, хто прагне тепла.

Коли я страждаю, пришли мені когось, хто прагне розради.

Коли я не маю часу, пришли мені когось, хто потребує негайної помочі.

Коли мені бракує відваги, пришли до мене когось, кого потрібно підбадьорити.

Коли я хочу, щоб хтось мене зрозумів, дай мені когось, хто потребує розуміння.

Коли я прагну чийогось піклування, пришли мені когось, хто потребує опіки.

Коли я думаю лише про себе, зверни мої думки до інших.

Підготувала Корназович Наталя.

Спішив кореспондент
на Близький Схід, в Ізраїль
З Америки летів великим літаком...
Безмежні валуни холодних
хмар безкраї —
Це все що бачив він в час льоту за ві-
кном.

Він залишив канал телевізійний,
Де довгі роки сам програми вів
Новину він почув,
бо старець богобійний
Йому про смерть Ісуса розповів.

Таких новин, як ця,
ньюсмен не чув ще досі,
Він забажав про все дізнатися тепер,
Бо перший раз йому почути довелося
Що Той Ісус також за нього вмер.

Ісус помер...але чому за мене?
Що Він сказав
в передсмертний Свій момент?
Як Він вмирав і чи гули сирени? —
Про все довідатись
бажав кореспондент.

І ось йому гору, хоч правда невелику,
Хтось пальцем богобійно показав:
Голгофський горб...але чому Владико
Ти на хресті й за мене умирав?

Хто б відповів? Тут відповідь не хутка,
І зрозуміло, бо ж пройшли віки...
То тут то там синіла незабудка
Цвілі алое, рожі, будяки...

І ось кореспондент
звертається до квітки:
Це був будяк і він спитав спроста:
Що знаєш ти (скажи усе до нитки)
Що знаєш ти про мертвого Христа?

“Що знаю я? — Так, знаю я багато,
Він — Цар царів, Творець,
Він Божий Син,
Але рішив за людство постраждати,
За гріх людей пішов вмирати Він.

Я всіх людей Землі репрезентую,
Що не могли спастись вони ніяк
Я — символ їх, я їх символізую,
Бо я страшний, брудний я, я — будяк.

Прийшлося би їм (всім людям) уми-
рати
За всі плюгавства і моря гріхів —
Він за людей прийшов життя віддати,
Щоби спасти від смерті будяків.

Над Ним кати знушалися. Обмова
То тут то там була: зійди з хреста!
“Прости їм Отче Мій!” —
було останнє слово
Страждальця і Спасителя Христа.

ГОЛГОФА

Сирени не було...сирена не гуділа
Як Божий Син вмирав —
Христос Ісус...
Тут більше щось було: ніч темна Землю
вкрила,
Тут грім гримів, буянив землетрус.

“А ти що скажеш нам?” —
звернувся він до рожі,
“Що знаєш ти?” —
спитав кореспондент.
Він кров пролив
Свою за всіх людей, — Син Божий
І це не випадковий інцидент!

Страждати добровільно Він згодився
Із терну римського
Йому вінок сплели
Вінок терновий той
в чоло невинне впився
Струмки криваві з нього потекли.

Колючки терну римського громадні —
Чотири сантиметри в довжину!
У голову впились,
святої крові жадні, —
Так Божий Син платив за нас вину.

О Кров Христа. Хто б міг її збагнути?
Вона життя мільйонам душ дала.
На світі не знайшлось
подібної валюти,
Щоб викупити з пекла їх могла.

І я, червона рожа, це свідкую:
Прийми ту Кров, благодаю я в журбі!
Я власне кров Христа символізую:
Вона спасіння, друже, дасть тобі...

Коли замовкла рожа, він нагнувся,
Тоді столітника — алое — запитав:
Що знаєш ти про дивного Ісуса,
Який ось тут, на цій горі, вмирав?

Йому у відповідь
столітник каже: “Пане,
Я дуже довго на горі цій ріс
І знаю лиш одне: Христос лікує рани
І серце виліковує від сліз.

Я можу лікувати твого тіла кволість
І біль тілесних ран
(позбутись їх спіши!)
А Він (Христос) брудну лікує совість,
Він має лік від стогону душі.

Про лік Христа сьогодні я свідкую,
Так, кров Христа —
це є найкращий лік
Всі муки совісті людей вона лікує
І спокій повертає їм навик...

І слюзи потекли
з очей кореспондента:
Це ж власне те, що довго я шукав!
Є щастя на Землі без золота і цента,
А я його не знав, а я його минав!

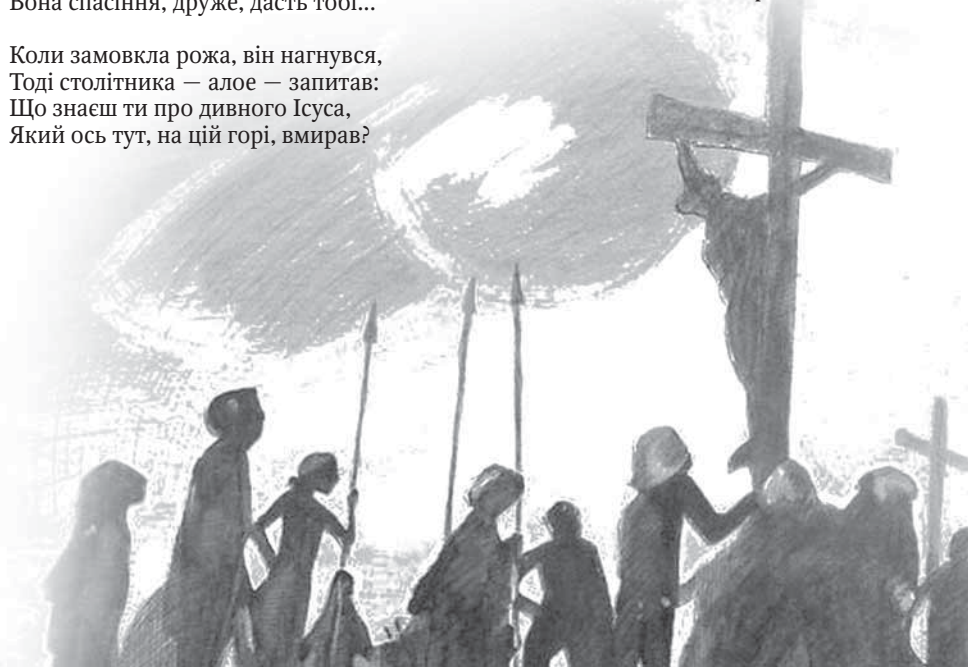
Тепер озвись і ти, кохана незабудка,
Порадь мені, яким шляхом іти!
Бо я кореспондент, але існує чутка
Що про Ісуса знаєш щось і ти!

“Ах, безперечно, знаю все що треба:
Що Він воскрес, що Він із гробу встав,
Що перед тим, як йти до слави неба
“Я не забуду вас!” — Христос сказав. —

Я не залишу вас і не забуду,
Прийду до вас, візьму вас там, де Я...”
“Я, Незабудка, це звіщати буду
І в цьому є вся місія моя.”

Писав кореспондент...
Йому відкрились двері
Життя нетлінного, стояв писав в тиші
Про Друга Вічного писав він на папері
А Дух Святий писав в його душі...

Володимир Штурма
Червень, 1999

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес! Нема Його в могилі,
Там тільки місце, де Господь лежав.
Він цього ранку в потузі і в силі
Воскрес і смерть Він смертю подолав.

Христос Воскрес! Дивіться, гріб порожній,
Сьогодні сталося чудо із чудес.
Із неба ангол прилетів Господній
Й приніс всім вістку, що Христос воскрес.

Такого ранку не було ніколи,
Такого чуда світ наш ще не мав...
Мій друже, йди зо своїм смутком й болям
До Того, Хто сьогодні з мертвих встав.

Воскреслий Спас й тобі життя дарує,
Ти тільки серце все Йому відкрий;
Коли там гріх та смерть іще панує...
Воскреслий дасть тобі і радість, і спокій.

Христос Воскрес! Прислухайся до того,
То станеться ще чудо із чудес.
І ти воскреснеш до життя святого,
Як і Спаситель із мертвих воскрес.

Михайло Подворняк

ПІД ВИШНЕЮ

Чудова ніч, всміхались в небі зорі,
А повний місяць випав над селом,
Дрімав високо в ясному просторі,
Співав десь соловейко за садом.

В розкішнім сні спочила вся природа,
Лиш вітерець з травою шепотів,
Не було чути гамору народу,
А потім стих і соловейків спів.

Я сам ішов із зібрання додому;
Ішов і сам з собою розмовляв
Про те, що Бог старому і малому
На небі місце вічне зготував.

Я перший раз почув слова спасіння,
Що то Христос й за мене постраждав,
Щоб я знайшов дорогу воскресіння
І щоб Йому життя своє віддав.

Я підійшов під вишню і схилився,
В сльозах я щиро Господа просив,
І там в саду я перший раз молився,
Щоб Бог також мені гріхи протистав.

А в небі все всміхались ясні зорі,
З-між хмар великий місяць виглядав,
Такий розкішний в ясному просторі
Своїм промінням сад весь обливав.

Була це ніч, якої не забуду...
Лунали співи півнів із села...
Христос тоді зробив зо мною чудо:
Мене Його свята любов спасла.

Михайло Подворняк

ЗАСУРМІТЕ СРІБЛЯСТИМИ СУРМАМИ

Проминули бурхливі кампанії:
“Арештуймо, розпнімо Христа!” —
Прорекли злоголосі вуста.
Мертва тиша в саду Гетсиманії...

У гробниці лежить прах Учителя.
Зерно вчення Його — лиш рілля —
До сердець людських не промовля,
І зникають думки Просвітителя.

Вся земля, ніби стала рахманною.
Заніміли дебели дуби.
Не співа соловей від журби,
А Марія стоїть безталанною.

Третя ніч промина в безнадійності
І пече, як гаряча смола!
Зло, здається, добро подола.
Мов поникло лице богобійності.

Учні ходять сумні та збентежені,
Чорні мрії вирують кругом,
Сновигають з похилим чолом —
До Христових словес упереджені.

Та як люди нарешті дізналися,
Що Ісуса у гробі нема,
Смерть в кайданах стоїть, як німа, —
У воскреслім Христі побраталися!

Сурмачі, зі сріблястими сурмами,
Засурміте салюти Тому,
Хто до віри привів і Хому —
Потрясіте церквами і тюрмами!

Так сурміть, щоб усі пробудилися,
Покорилися, наче дитя,
Забажали святого життя
І до Бога барвінком повилися.

*26 червня 2007
Леонід Коровник*

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос Воскрес! — привітно так мені
Сьогодні кажуть друзі і знайомі;
І я несу, мов квіти весняні,
Красу тих слів в душі своїй додому.

Святий букет, благословенний цвіт!
Лише з двох слів те дороге суцвіття,
Та запах з нього чути на весь світ,
Нехай летять роки, тисячоліття.

Вони безсмертні ті святі слова,
Історії, подіям їх не стерти!
На світі правда лиш одна жива:
Христос Воскрес! —
і правді цій не вмерти.

Крізь натовпи я свій букет несу,
Нехай його побачать люди світу.
Та хочеться, щоб ту святую красу
Могли усі зустрічні зрозуміти.

Щоб руки наші, як одна сплелись,
Під тим нетлінним неземним буке-
том;
І щоб слова над світом пронеслися:
Христос Воскрес! — хай слухає пла-
нета.

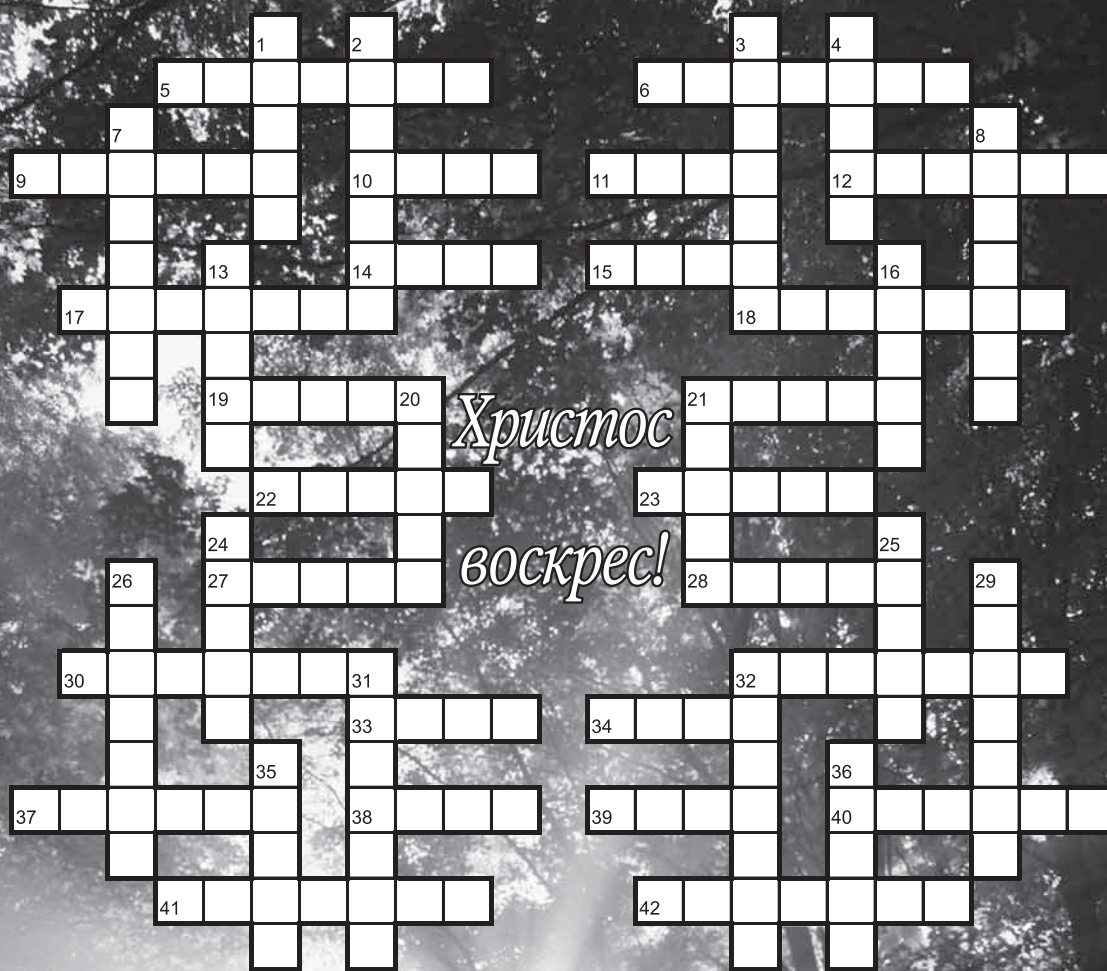
*М. М.
Збірка ГОЛОС ДУШІ*

* * *

Земля стомилась нести гріх людини
І Сина Божого в обійми прийняла.
Чекала переможної години
Над жалом смерті і свавіллям зла
Народ нещасний спочивав спокійно.
Гнітючий сон страшний
вночі і серед дня.
Сторожа. Камінь і печать. Надійно!
Хіба міцніша може бути броня?
“Ні! Цього разу наша перемога!” —
Торжествувала смерть

і пекло аж гуло,
Бо думали, що полонили Бога,
Ворожий стан в оману це ввело!
Та в третій день пророцтва всі збу-
лися,
І слави ореол воскреслого Христа
Пронизує й тебе, тож прихилися,
Хай в душу зійде благодать свята!

Лідія Гапонюк

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Радник синедріону, багатий, побожний, шанований, праведний ізраїльтянин.
2. Село, в котрому воскресив Ісус Лазаря.
3. Фарисей, видатний учитель закону, тричі згадується в Єв. Від Івана.
4. Хома: "Коли на руках Його я не побачу..."
7. Ким є Воскреслий Христос для віруючого Хоми?
8. Країна, уродженець котрої ніс хрест на Голгофу.
13. Хто відвалив від гробу каменя, та й сів на ньому?
16. Знаряддя тортур і зневаги над Христом в преторії.
20. Левит, який допомагав Єздрі пояснювати людям закон за часів Неемії.
21. Губернатор Юдеї й Самарії, за днів котрого був розп'ятий і воскрес Ісус.
24. Знаряддя покарання злочинців та розбійників.
15. Чоловічий голос.
21. Великий урочистий музичний твір, що його виконують солісти і хор, у супроводі оркестру.
25. Чаша і ломимий хліб, символізуючі кров і тіло Ісуса Христа.
26. Хвороба, котру вилікував Христос в Капернаумі.
29. Піднесений трон на котрому стоїть Воскреслий Агнець.
31. Син царя Давида.
32. Амністований загальновідомий злочинець і підбурювач до повстання.
35. Лозунг, умовний знак, сигнал або ключова фраза реклами.
36. Відчуття жалю, втрати. Інколи збиток, упадок.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

5. Визнання перед людьми Ісуса своїм Господом і Спасителем, також визнання своїх гріхів перед Ісусом Христом.

6. Ім'я учня, котрий визнав Воскреслого своїм Господом.
9. Що робили жінки, котрі прийшли з Ним з Галілеї, і люди на Голгофі, спостерігаючи страждання Христа?
10. Ім'я людини, в котрому "всі помирають".
11. Виноградний плід.
12. На що падали розпинаючи Ісуса, насміхаючись над Ним?
14. Чоловік, котрий дуже хотів побачити Ісуса.
15. Як назвав учнів воскреслий Христос на березі моря Тиверіядського?
17. Приміщення, в котрому Ісус вперше звершив і заповів Вечерю Господню.
18. Особливий стан молитви і благання.
19. Засіб для лікування ран.
21. Учень, котрому Воскреслий дав особливе доручення.
22. Посуд, з котрої їли на таємній вечері.
23. Що мав Христос, поки світ не повстав.
27. Ім'я жінки юдейського князя Салмона та прародительки Ісуса Христа.
28. Матеріал, з котрого сплели вінок вояки.
30. Хто перетерпів і ввійшов у славу Свою?
32. Слово котре пролунало в гробі.
33. Пророк, через котрого Господь заповів збудувати храм — місце, де Він дасть Сам мир.
34. Пробраз Крові пролитої на Голгофському хресті.
37. Знаряддя праці, що згадується в Євангелії від Матвія.
38. Молодий за віком, котрий служив Христові при славному в'їзді в Єрусалим.
39. Їжа, якою учні пригощали воскреслого Христа.
40. Ім'я учня, з котрим розмовляв Христос після воскресіння.
41. Череповище.
42. Батько послідовників Ісуса Христа.

25 квітня, п'ятниця
день
поста і молитви
за молоді сім'ї
тема — Мк. 10:9

Відповіді на запитання кросворду
"Різдвяний" розміщений у "Віснику
Правди" №6 за 2007 рік

По горизонталі: 4. Месія 7. Зоря
8. Арам 9. Єгипет 10. Рахіль 13. На-
зарет 15. Іона 16. Діти 17. Галілея 19.
Пастухи 21. Горлиця 22. Емануїл 25.
Спаситель 27. Субота 28. Дитино 29.
Ясла 30. Храм 31. Анголи 32. Флавій
33. Імператор.

По вертикалі: 1. Христос 2. Змій 3.
Ряса 5. Йосип 6. Марія 11. Радість 12.
Знак 14. Віра 18. Мир 20. Ісус 23. Мир
24. Золото 26. Страва 34. Рим.

Відповіді на запитання кросворду
"Музичний" розміщений у "Віснику
Правди" №1 за 2008 рік

По вертикалі: 1. Метр 5. Рожок 6.
Дуоль 7. Клавіша 8. Тромбон 9. Дудка
10. Бекар 11. Поезія 12. Октава 13.
Речитатив 15. Нотоносець 16. Баритон
21. Кантата 23. Реприза 25. Тембр 26.
Вокал 32. Хроматизм 33. Синкопа 34.
Контрабас 40. Тарілки 41. Акцент 42.
Унісон 43. Регістр 46. Гуслі 47. Гудок
48. Канон 49. Корей 52. Звук.

По горизонталі: 2. Ленто 3. Ор-
кестр 4. Давид 13. Резонатор 14.
Аккордеон 17. Прима 18. Віола 19.
Кларнет 20. Пікколо 22. Мотив 24.
Гиджак 27. Куплет 28. Стан 29. Со-
ломон (1 Цар.4:32) 30. Реквієм 31.
Ліра 35. Тритон 36. Смичок 37. Банда
38. Кімвали 39. Квінтет 44. Цитра 45.
Нюанс 50. Мандолина 51. Консонанс
53. Орган 54. Секунда 55. Сурма

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО- БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Українська церква Євангельських Християн-БAPTИСТІВ міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave., Sacramento,
CA, 95842

Пастор: Володимир Вільниць
(916) 348-1639

Євангельсько-БAPTИСТСЬКА Українська церква міста Сакраменто

Адреса: 5948 Pecan Ave. Orangevale
CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько- БAPTИСТСЬКА церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL, San
Mateo, CA, 94402

Відповідальний: Володимир Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська БAPTИСТСЬКА церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa Barbara,
CA, 93105

Пастор: Богдан Прихідько
(805) 685-7917

Перша Українська Євангельсько- БAPTИСТСЬКА церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los Angeles,
CA, 90039

Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько-БAPTИСТСЬКА церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet,
CA, 92544

Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

Перша Українська БAPTИСТСЬКА церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678

Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн- БAPTИСТІВ м.Кент

Адреса: 27031 III Ct. SE
Kent, WA 98030

Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

Церква Євангельських Християн- БAPTИСТІВ міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD, Everett, WA,
98204

Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська БAPTИСТСЬКА церква міста Сіетл

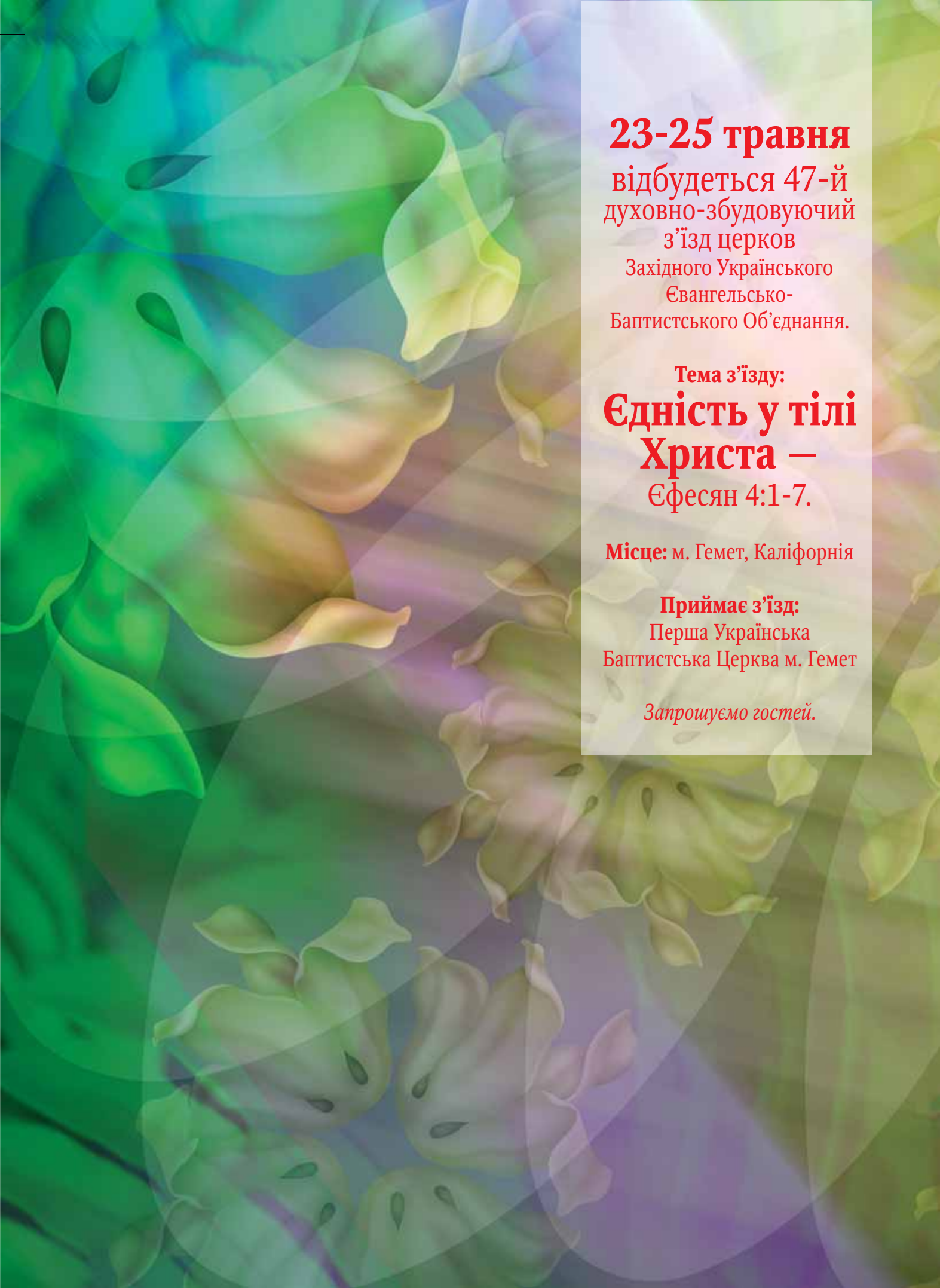
Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003

Пастор: Костянтин Качмарчик
(253) 939-9364

Українська церква Євангельських Християн-БAPTИСТІВ міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave. Vancouver
WA 98682

Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407-0413

23-25 травня
відбудеться 47-й
духовно-збудовуючий
з'їзд церков
Західного Українського
Євангельсько-
Баптистського Об'єднання.

Тема з'їзду:
**Єдність у тілі
Христа —**
Єфесян 4:1-7.

Місце: м. Гемет, Каліфорнія

Приймає з'їзд:
Перша Українська
Баптистська Церква м. Гемет

Запрошуємо гостей.